

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul III 2016

Întocmit
Grefier Documentarist,
Elena-Roxana Cireșnea

Cuprins

Secția I Civilă

- *Încadrare educatoare în funcția de profesor învățământ preșcolar. Condiții.*
- *Momentul încetării contractului de muncă în cazul demisiei. Decizia de concediere disciplinară emisă după expirarea termenului de preaviz.*
- *Autoritatea de lucru judecat operează numai cu privire la chestiunea tranșată prin hotărârea definitivă*
- *Art. 10, 17 C. Muncii. Contract sportiv. Diferența dintre un contract individual de muncă și o convenție civilă de prestări servicii.*
- *Suspendarea de drept a judecății în temeiul art. 75 alin. 1 coroborat cu art. 262 alin. 4 din Legea nr. 85/2014 urmare a deschiderii procedurii falimentului*
- *În cazul drepturilor de pensie de invaliditate sau pensie anticipată/anticipată parțială deschise înainte de 1 ianuarie 2011 și recalculat după această dată prin trecerea la pensie pentru limită de vârstă, indicele de corecție reglementat de art. IV din OUG 1/2013 nu se aplică, întrucât recalcularea nu reprezintă o stabilire nouă de drepturi*

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal

- *Art.V alin. (1, 2, 3) din oug nr. 125/2011 care a modificat și completat codul fiscal*
- *Calea de atac prevăzută de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta, indiferent de mențiunile din dispozitivul hotărârii*
- *Termenul în care se poate contesta la autoritatea națională pentru restituirea proprietăților de către solicitantul nemulțumit de hotărârea comisiei județene, respectiv a municipiului bucurești*
- *Noțiunea de act administrativ potrivit dispozițiilor art.2 alin.1 lit.c din Legea nr.554/2004*

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

- *Abandon de familie. Cerința relei-credințe impuse de norma de incriminare. Înțelesul și conținutul acesteia.*

- *Omor. Individualizare pedeapsă*
- *Mijloace materiale de probă. Înlăturare omisiune vădită*
- *Încheiere de amendare pronunțată în cursul judecății. Calea de atac*
- *Abateri judiciare. Amenda judiciară. Soluționarea cererii de anulare/reducere amendă judiciară aplicată de procuror prin ordonanță. Temeinicie.*

Decizii Relevante

Trimestrul III 2016

Secția I Civilă

ÎNCADRARE EDUCATOARE ÎN FUNCȚIA DE PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR. CONDIȚII.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă
Decizia nr. 1830 din 29 septembrie 2016.**

“Reclamanta, care la data intrării în vigoare a Legii nr.1/2011, legea educației naționale, era absolventa studiilor Facultății de sociologie și psihologie, din cadrul Universității „Spiru Haret”, deținând diplomă de licență, era destinatarul dispozițiilor tranzitorii prevăzute în art.248 alin.4 din lege, fără a i se putea opune o interpretare dată ulterior intrării în vigoare a legii, prin Metodologia mișcării personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar 2013-2014, aprobată prin Ordinul Ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr.6239/2012, invocată de către apelant.”

Prin sentința civilă nr. 334 pronunțată la 11 aprilie 2016, Tribunalul Buzău a admis acțiunea reclamantei și a obligat pârâtul la încadrarea reclamantei în funcția de profesor învățământul preșcolar, precum și la calculul și plata drepturilor salariale neacordate, reprezentând diferența dintre salariul cuvenit, de profesor învățământul preșcolar grad didactic I și cel încasat efectiv, de educatoare, pentru perioada 01.09.2013-31.08.2014, actualizate în funcție de indicele de inflație până la data efectivă a plății.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâtul, care a susținut că intimata-reclamantă pentru perioada 01.09.2013- 31.08.2014, a fost încadrată corespunzător în funcția de educatoare calificată, grd. I, conform contractului de muncă nr. 263/01.09.2013 și deciziei 688/01.09.2013, încadrare care s-a realizat conform Metodologiei Mișcării personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar 2013-2014, anexa la ordinul ministrului educației, cercetării tineretului și sportului nr.6239/14.11.2012, art.9. al. (2). lit (h), care prevede că posturile didactice din învățământul preșcolar și primar pot fi ocupate de absolvenți cu diplomă ai liceului pedagogic, ai școlii postliceale pedagogice sau ai unor școli echivalente având înscrise pe diploma de absolvire una din specializările educatoare, educator, învățător, învățătoare, educatoare-învățător, educator-învățător, învățător-educatoare, învățător-educator, în concordanță cu Centralizatorul, încadrați în funcția didactică de educatoare, respectiv de învățător.

Conform Metodologiei Mișcării personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar 2013-2014, anexa la Ordinul ministrului educației, cercetării tineretului și sportului nr.6239/14.11.2012, pentru a putea fi încadrată ca profesor pentru învățământul preșcolar trebuia îndeplinită condiția din art. 9 alin.(2) lit.(a): „Posturile didactice din învățământul preșcolar pot fi ocupate de: absolvenți cu diploma ai ciclului I de studii universitare de licență cu specializarea pedagogia învățământului primar și preșcolar încadrați în funcția didactică de profesor pentru învățământul preșcolar ,, condiție care nu este îndeplinită de reclamantă, specializarea fiind psihologie.

Învederează apelantul că intimata este absolventă a Facultății de Sociologie - Psihologie, specializarea psihologie, nu pedagogia învățământului preșcolar, astfel încât este evident că nu poate fi reîncadrată în funcția de profesor învățământ preșcolar atâta timp cât a ocupat funcția de educatoare pentru perioada mai sus menționată, iar studiile nu sunt în profilul postului ocupat.

Prin decizia nr. 1830 pronunțată la data de 29 septembrie 2016 Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat, apelul formulat de pârâtul Centrul Școlar împotriva sentinței civile nr. 334

pronunțată la 11 aprilie 2016 de Tribunalul Buzău, în contradictoriu cu reclamanta, reprezentată de Sindicat.

Curtea a menținut astfel soluția primei instanțe prin care s-a admis acțiunea formulată de reclamantă și a fost obligat pârâtul la încadrarea acesteia în funcția de profesor învățământul preșcolar, precum și la calculul și plata drepturilor salariale neacordate, reprezentând diferența dintre salariul cuvenit, de profesor învățământul preșcolar grad didactic I și cel încasat efectiv, de educatoare, pentru perioada 01.09.2013-31.08.2014, actualizate în funcție de indicele de inflație până la data efectivă a plății.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a constatat că reclamanta a fost încadrată la unitatea de învățământ pârâtă, în perioada ce face obiectul acțiunii, conform contractului de muncă nr.263/2013 și deciziei nr.688/2013 în funcția de educatoare calificată, grad didactic I.

Conform actelor de studii, depuse în copii la dosar, reclamanta în sesiunea iulie 2008 a promovat examenul de finalizare a studiilor Facultății de sociologie și psihologie, din cadrul Universității „Spiru Haret”, fiindu-i emisă diploma de licență emisă de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului – Universitatea „Spiru Haret” București, cu nr.19180/2009.

Apelanta a susținut că reclamanta a fost încadrată conform Metodologiei mișcării personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar 2013-2014, iar pentru a fi încadrată ca profesor pentru învățământul preșcolar trebuia îndeplinită condiția din art.9 alin.2 lit.a, în sensul absolvirii ciclului I de studii universitare de licență specializarea Pedagogia învățământului primar și preșcolar, condiție ce nu este îndeplinită, reclamanta având specializarea Psihologie, potrivit diplomei, forma de învățământ ID.

În conformitate cu prevederile art.248 alin.4 din Legea nr.1/2011, legea educației naționale, *„absolvenților liceelor pedagogice, ai școlilor postliceale pedagogice, ai colegiilor universitare de institutori sau ai altor școli echivalente, încadrați în învățământul preșcolar și primar, care, până la intrarea în vigoare a prezentei legi, au absolvit ciclul de licență, li se consideră îndeplinită condiția pentru ocuparea funcțiilor didactice de profesor pentru învățământul preșcolar, respectiv profesor pentru învățământul primar.”*

Din textul de lege menționat, rezultă că singura condiție cerută absolvenților liceelor pedagogice, ai școlilor postliceale pedagogice, ai colegiilor universitare de institutori sau ai altor școli echivalente, încadrați în învățământul preșcolar și primar, pentru ocuparea funcțiilor didactice de profesor pentru învățământul preșcolar, respectiv pentru învățământul primar, era ca să fi absolvit ciclul de licență, până la data intrării în vigoare a Legii 1/2011(respectiv până la data de 9.02.2011 stabilită la 30 de zile de la data publicării legii în Monitorul Oficial nr.18/10.01.2011), indiferent de profilul facultății absolvite.

O astfel de interpretare a legii rezultă și din considerentele deciziei Curții Constituționale nr. 699/28 iunie 2012, dată în sesizarea privind neconstituționalitatea art.248 alin.4 din Legea nr.1/2011 și prin care s-a respins ca neîntemeiată această excepție.

Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile legale criticate sunt dispoziții tranzitorii prin care se reglementează situația juridică a unei categorii de persoane, în speță, a absolvenților unor forme de învățământ care la data intrării în vigoare a legii educației naționale nr. 1/2011 absolviseră ciclul de licență.

Prin dispozițiile legale criticate, legiuitorul a reglementat situația unei categorii de persoane care a absolvit ciclul de licență până la data intrării în vigoare a legii și care era încadrată deja în învățământul preșcolar și primar, având în vedere necesitățile imediate ale sistemului educațional, așa cum a fost modificat prin legea criticată. Practic, pentru legiuitor condiția absolvirii ciclului de licență a fost esențială, în această situație tranzitorie, în privința persoanelor încadrate deja în învățământul preșcolar și primar, pentru a putea ocupa funcțiile didactice de profesor pentru învățământul preșcolar, respectiv profesor pentru învățământul primar.

Curtea Constituțională a mai apreciat că situația altor persoane, care nu absolviseră ciclul de licență, necesar la data intrării în vigoare a legii este diferită. Iar condiția impusă de legiuitor în această situație tranzitorie apare ca fiind justificată și proporțională în raport cu scopul propus, având în vedere că ea viza asigurarea unei calități adecvate a actului de educație.

Prin urmare, reclamanta, care la data intrării în vigoare a legii era absolventa studiilor Facultății de sociologie și psihologie, din cadrul Universității „Spiru Haret”, deținând diploma de licență nr.19180/2009 emisă de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, era

destinatarul dispozițiilor tranzitorii mai sus menționate, fără a i se putea opune o interpretare dată ulterior intrării în vigoare a legii, prin Metodologia mișcării personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar 2013-2014, aprobată prin Ordinul Ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr.6239/2012, invocată de către apelant.

Apreciind față de cele arătate, că prima instanță a făcut o evaluare corespunzătoare a situației de fapt și o corectă aplicare a dispozițiilor legale incidente în cauză, în raport de prevederile art. 480 alin.1 din Codul de procedură civilă, Curtea a respins apelul formulat de către pârât, ca nefondat.

(Judecător Mădălina-Petrosina Graure)

Momentul încetării contractului de muncă în cazul demisiei. Decizia de concediere disciplinară emisă după expirarea termenului de preaviz.

Conform art. 81 din Codul muncii demisia reprezintă actul unilateral de voință al salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz, menționându-se în alin.5 al acestui text că pe durata preavizului contractul individual de muncă continuă să își producă toate efectele.

În continuare în alin. 7 se precizează că, în această situație, contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv, iar salariatul poate demisiona fără preaviz dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.

Termenul de preaviz începe să curgă de la data comunicării notificării (respectiv a demisiei către angajator), iar potrivit art. 81 alin. 8 din Codul muncii salariatul poate demisiona fără preaviz numai dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.

Întrucât termenul de preaviz este reglementat de lege în interesul angajatorului, acesta din urmă poate renunța la el, conform art. 81 alin. 7 din Codul muncii, însă această renunțare trebuie să rezulte neîndoielnic din mențiunile exprese făcute pe cererea de demisie. În condițiile în care pe cererea de demisie a contestatorului societatea angajatoare nu a specificat expres că renunță la termenul de preaviz, contestatorul avea obligația să respecte termenul de preaviz și să se prezinte la serviciu în continuare în acest interval.

În cazul demisiei contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz. În literatura de specialitate și practica judiciară s-a statuat că abaterile disciplinare săvârșite de salariat în cursul termenului de preaviz pot fi sancționate, cu condiția emiterii deciziei de sancționare mai înainte de încetarea contractului individual de muncă, ca urmare a împlinirii termenului de preaviz.

Prin urmare, decizia de concediere disciplinară emisă după expirarea termenului de preaviz, deci ulterior încetării raporturilor de muncă între părți, ca urmare a demisiei salariatului, este lovită de nulitate absolută.

Momentul încetării contractului de muncă în cazul demisiei. Decizia de concediere disciplinară emisă după expirarea termenului de preaviz.

Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă

Decizia nr. 1468 din 16 iunie 2016.

Prin decizia nr. 1468 din 16 iunie 2016 Curtea de Apel Ploiești a admis apelul declarat de contestatorul S.C. împotriva sentinței civile nr. 346 pronunțată la 13 ianuarie 2016 de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata SC .... SA, a schimbat în tot sentința în sensul că a admis contestația, a dispus anularea deciziei nr.241/16.03.2015 emisă de SC... SA privind desfacerea disciplinară a contractului de muncă al contestatorului și a obligat intimata să emită decizie de încetare a contractului de muncă al contestatorului în temeiul art.81 alin. 7 Codul muncii, data

încetării contractului individual de muncă fiind data expirării termenului de preaviz de 15 zile calendaristice de la data înregistrării demisiei.

Pentru a dispune astfel instanța a reținut că prin contestația înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova sub nr.2510/105/.2015, contestatorul S.C.A. a chemat în judecată pe intimata SC .... SA, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună anularea deciziei nr.241/16.03.2016 emisă de către intimată și să oblige pârâta la emiterea unei noi decizii de încetare a contractului individual de muncă în temeiul disp.art.81 alin.7,8 Codul muncii.

În motivarea acțiunii, contestatorul a arătat că a fost salariatul intimatei, însă, la un moment dat, a formulat o cerere de demisie în cadrul căreia a solicitat încetarea raporturilor de muncă fără preaviz, în condițiile în care intimata nu i-a predat diplomele în urma absolvirii cursurilor de formare profesională la care a participat și nu i-a acordat cele trei zile libere plătite în baza Directivei .... HR 035.

A apreciat contestatorul că în mod nelegal s-a procedat la desfacerea contractului său de muncă în temeiul deciziei nr.241/16.03.2015, invocându-se lipsa nejustificată de la locul de muncă, în condițiile în care angajatorul a renunțat la termenul de preaviz și, în atare context, a apreciat că se impune anularea deciziei și emiterea unei noi decizii privind încetarea raporturilor de muncă în urma demisiei pe care a formulat-o la data de 10.02.2015.

După analizarea actelor și lucrărilor dosarului, Tribunalul Prahova, prin sentința civilă nr. 346 din 13.01.2016 a respins contestația, ca neîntemeiată, reținând că în mod corect intimata a procedat la desfacerea disciplinară a contractului de muncă al contestatorului în baza deciziei nr.241/16.03.2015, datorită săvârșirii de către acesta a unei abateri disciplinare grave, constând în refuzul lui de a se prezenta la locul de muncă în perioada termenului de preaviz începând cu data de 12.02.2015. În atare context, s-a considerat ca fiind îndeplinite condițiile prev. de disp. art. art.247-252 din Codul muncii în ceea ce privește desfacerea disciplinară a contractului său individual de muncă .

O primă critică formulată de apelant prin calea de atac promovată împotriva sentinței primei instanțe a vizat împraturarea că, în lipsa unei mențiuni pe demisie (la data înregistrării acesteia), care să precizeze termenul de preaviz cât și modalitatea lui de efectuare (unde anume să se desfășoare aceasta), nu poate fi reținută obligația sa de efectuare a preavizului, cu atât mai mult, cu cât era cunoscută, de către ambele părți ale raportului de muncă, împraturarea efectuării obligatorii a stagiului de formare profesională, în afara granițelor țării, la numai 4 zile de la data înregistrării demisiei.

Din actele și lucrările dosarului a rezultat că reclamantul a fost salariatul intimatei îndeplinind funcția de inginer geolog începând cu data de 01.11.2012, iar la 10.02.2015 acesta a formulat o cerere în temeiul căreia a solicitat încetarea raporturilor de muncă existente între părți începând cu data de 10.02.2015, cerere în cuprinsul căreia a invocat nerespectarea de către intimată a unei directive HR 035/2013 privind neacordarea cu ocazia realocării a unui număr de trei zile libere în plus la concediul de odihnă, neeliberarea diplomelor în urma participării la cursurile de formare profesională, fiind de acord să restituie pe o durată de 36 luni c/valoarea acestor cursuri de formare profesională la care a participat, dar nu mai mult de 3000 euro.

Cert este că ulterior acestui moment, în temeiul deciziei nr.241/16.03.2015 intimata a procedat la desfacerea disciplinară a contractului de muncă al contestatorului, decizie în cadrul căreia s-a specificat că salariatul a săvârșit o abatere disciplinară gravă, constând în refuzul de a se prezenta la locul de muncă începând cu data de 12.02.2015, dată de la care a început să curgă termenul de preaviz, termen la care intimata nu a renunțat, contestatorul având obligația să se prezinte la locul de muncă.

Dispozițiile art. 81 din Codul muncii stabilesc că demisia reprezintă actul unilateral de voință a salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz, menționându-se în alin.5 al acestui text că pe durata preavizului contractul individual de muncă continuă să își producă toate efectele.

În continuare în alin. 7 se precizează că, în această situație, contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv, iar salariatul poate demisiona fără preaviz dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.

Deși s-a susținut de către apelant că în condițiile în care nu s-a făcut nicio mențiune de către angajator pe cererea sa de demisie în sensul de a efectua preavizul aceasta însemna că el nu mai avea obligația de a se prezenta la locul de muncă în perioada preavizului, apărările sale nu au putut fi primite.

În cazul demisiei, din punct de vedere procedural, legea impune salariatului o singură condiție de ordin formal, și anume, să înștiințeze angajatorul despre hotărârea sa de a denunța contractul. Scopul preavizului este acela de a asigura angajatorului posibilitatea de a lua măsurile necesare înlocuirii salariatului demisionar, evitându-se astfel consecințele negative pe care le-ar putea avea încetarea imediată a contractului de muncă.

În prezenta cauză, reclamantul l-a încunoștințat pe angajator de intenția sa de a înceta raporturile de muncă în baza demisiei prin cererea depusă la data de 10.02.2015, înregistrată în registrul de intrare - ieșire al angajatorului sub nr. 341. Prin această modalitate de înștiințare notificarea făcută de salariat a căpătat dată certă, de la această dată a început să curgă termenul de preaviz și s-a instituit o prezumție absolută a luării la cunoștință de către angajator a actului unilateral de voință al salariatului.

Termenul de preaviz începe să curgă de la data comunicării notificării (respectiv a demisiei către angajator), iar potrivit art. 81 alin. 8 din Codul muncii salariatul poate demisiona fără preaviz numai dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.

Întrucât termenul de preaviz este reglementat de lege în interesul angajatorului, acesta din urmă poate renunța la el, conform art. 81 alin. 7 din Codul muncii, însă această renunțare trebuie să rezulte neîndoiește din mențiunile exprese făcute pe cererea de demisie.

În condițiile în care în cauză pe cererea de demisie a contestatorului societatea angajatoare nu a specificat expres că renunță la termenul de preaviz, contestatorul avea obligația să respecte termenul de preaviz și să se prezinte la serviciu în continuare în acest interval.

Indiferent de mențiunile făcute pe angajator pe cererea de demisie (contestatorul prevalându-se de o cerere de demisie care poartă doar data de înregistrare a acesteia, cu mențiunea HR și o semnătură – fila 29 dosar fond-, în timp ce intimata a depus la dosar un exemplar al demisiei pe care a fost aplicată mențiunea „HR- OK, cu 11.02 să intre în preaviz”) s-a reținut în mod clar că angajatorul nu a renunțat în mod expres la termenul de preaviz și, prin urmare, contestatorul trebuia să se prezinte în continuare la serviciu după data de 10.02.2015.

Pe de altă parte susținerile apelantului în sensul că nu putea efectua preavizul invocat, întrucât, începând cu cea de-a doua zi, după înregistrarea demisiei, trebuia să efectueze pregătirile premergătoare pentru deplasarea la Viena, în vederea efectuării unui stagiu de pregătire profesională nu au putut fi reținute de instanță, întrucât, așa cum corect a conchis prima instanță în această privință, posibilitatea frecventării unor cursuri de formare profesională în perioada termenului de preaviz nu îl îndreptățește pe contestator să refuze să se prezinte la locul de muncă.

Prin urmare, ținând cont de considerentele menționate în precedent, criticile apelantului sub acest aspect au fost considerate nefondate și au fost respinse.

O altă nemulțumire invocată de apelant a vizat faptul că atât cercetarea sa disciplinară, cât și desfacerea disciplinară a contractului de muncă au intervenit după ce încetase contractul său de muncă cu societatea angajatoare, ca urmare a expirării termenului de preaviz.

Astfel, cum s-a expus în precedent, la data de 10.02.2015 contestatorul a înregistrat în registrul unității angajatoare demisia sa prin care îi comunica angajatorului manifestarea sa de voință în sensul încetării contractului de muncă.

În condițiile în care intimata nu a renunțat la preaviz, termenul de preaviz a început să curgă de la înregistrarea demisiei. În ceea ce privește durata acestuia, din cuprinsul contractului individual de muncă (care reprezintă legea părților), a rezultat că el a fost stabilit de comun acord de către salariat împreună cu angajatorul, ca fiind de 15 zile calendaristice.

Deși în adresa nr. 17/20.03.2015 comunicată de societate contestatorului s-a menționat că termenul de preaviz este de 20 de zile conform punctului L lit. c din contractul lui individual de muncă astfel cum a fost modificat prin actul adițional nr. 9/01.05.2014 instanța nu a putut reține acest aspect.

În primul rând actul adițional nr. 9/01.05.2014 despre care a făcut vorbire intimata nu a fost depus la dosar (deși acesteia îi revenea sarcina probării afirmațiilor sale), iar în cuprinsul actului adițional din 15.05.2013 la contractul individual de muncă al contestatorului la art. 5 pct. 4 se menționa că demisia se realizează în condițiile art. 81 din Codul muncii.

Conform art. 81 alin. 4 din Codul muncii termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere. În condițiile în care acest text stabilește o limită maximă (nu minimă) a termenului de preaviz de 20 de zile pentru salariații cu funcții de execuție, iar termenul de preaviz prevăzut în contractul de muncă al contestatorului (care avea funcție de execuție în cadrul societății angajatoare) era de 15 zile acesta din urmă a fost termenul avut în vedere de instanță.

Astfel cum rezultă din interpretarea art. 81 alin. 5 din Codul muncii, pe durata preavizului cel în cauză își păstrează calitatea de salariat, ceea ce înseamnă că el trebuie să se prezinte la locul de muncă și să-și îndeplinească obligațiile profesionale.

În speță, s-a constatat că după depunerea demisiei (respectiv la data de 10.02.2015), contestatorul, la data de 12.02.2015 a predat telefonul și stik-ul de logare IVMS și nu s-a mai prezentat la muncă pe durata preavizului. În condițiile în care contestatorul a lipsit de la serviciu pe durata preavizului unitatea a inițiat procedura de cercetare disciplinară, iar în acest sens, (prin adresa nr. 498/24.02.2015) el a fost invitat pe data de 10.03.2015 în vederea audierii cu privire la fapta sesizată în cadrul procedurii de cercetare disciplinară. Cert este că ulterior, respectiv la 16.03.2015 i-a fost desfăcut de unitate contractul individual de muncă prin decizia nr. 241 (contestată pe calea prezentei acțiuni) în baza art. 248 alin. 1 lit.e) coroborat cu art. 61 lit.a) din Codul muncii pe considerentul că nu a respectat termenul de preaviz după depunerea demisiei în care trebuia să se prezinte la serviciu .

În cazul demisiei contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz. În literatura de specialitate și practica judiciară s-a statuat că abaterile disciplinare săvârșite de salariat în cursul termenului de preaviz pot fi sancționate, cu condiția emiterii deciziei de sancționare mai înainte de încetarea contractului individual de muncă, ca urmare a împlinirii termenului de preaviz.

Prin urmare, decizia de concediere disciplinară emisă după expirarea termenului de preaviz, deci ulterior încetării raporturilor de muncă între părți, ca urmare a demisiei salariatului, este lovită de nulitate absolută.

În cauza de față, în condițiile în care contestatorul a înregistrat cererea de demisie la data de 10.02.2015, contractul său de muncă a încetat după expirarea termenului de preaviz care era de 15 zile calendaristice de la data comunicării demisiei.

În atare context, cercetarea disciplinară a acestuia efectuată la data de 10.03.2015 și desfacerea disciplinară a contractului său de muncă la data de 16.03.2015 s-au realizat după ce expirase termenul de preaviz menționat în precedent, situație în care contractul lui de muncă încetase în baza demisiei, iar decizia de sancționare disciplinară este lovită de nulitate absolută.

În raport de aceste argumente, Curtea a apreciat că în mod eronat intimata a emis decizia de desfacere disciplinară a contractului individual de muncă, deși acestuia îi încetase calitatea de salariat, iar soluția corectă era aceea ca unitatea (în condițiile în care nu i-a aplicat sancțiunea disciplinară până la încetarea contractului de muncă), la expirarea termenului de preaviz să emită decizie de încetare a contractului de muncă în baza demisiei.

Pe cale de consecință criticile formulate de apelant acest aspect au fost considerate fondate, motiv pentru care Curtea, în baza art. 480 NCPC, a admis apelul, a schimbat în tot sentința în sensul că a admis contestația, a dispus anularea deciziei nr.241/16.03.2015 emisă de OMV SA privind desfacerea disciplinară a contractului de muncă al contestatorului și a obligat intimata să emită decizie de încetare a contractului de muncă al contestatorului în temeiul art.81 alin. 7 Codul muncii, data încetării contractului individual de muncă fiind data expirării termenului de preaviz de 15 zile calendaristice de la data înregistrării demisiei.

Autoritatea de lucru judecat operează numai cu privire la chestiunea tranșată prin hotărârea definitivă

art. 430 alin. 1 și 3 Cod proc. Civilă

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă
Sentința nr. 1468 din 16 iunie 2016.**

Potrivit art. 430 alin. 1 Cod proc. civilă, „Hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată”, iar conform alin. 3 al aceluiași articol, „hotărârea judecătorească prin care se ia o măsură provizorie nu are autoritate de lucru judecat asupra fondului”.

Prin decizia civilă nr. 1688/19 septembrie 2016, Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de C.J.P. împotriva sentinței nr. 816/16 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova.

Curtea reamintește că, potrivit art. 430 alin. 1 Cod proc. civilă, „Hotărârea judecătorească ce soluționează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepții procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunțare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranșată”, iar conform alin. 3 al aceluiași articol, „hotărârea judecătorească prin care se ia o măsură provizorie nu are autoritate de lucru judecat asupra fondului”.

Prin decizia civilă nr. 76/26.01.2015, Curtea de Apel Ploiești a sancționat reclamantul cu respingerea acțiunii ca inadmisibilă, pe considerentul că acesta nu a respectat procedura administrativă prealabilă obligatorie, fără caracter jurisdicțional, reglementată de art. 149 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

Ulterior, la data de 3.02.2015, reclamantul a adresat pârâtei o nouă cerere, solicitând recalcularea drepturilor sale de pensie prin valorificarea veniturilor realizate în acord global, conform adeverinței nr. 2907/15.07.2013 completată cu adeverința nr. 529/10.02.2014 emise de SC Petrostar SA.

Măsura finală dispusă de Casa Județeană de Pensii Prahova, cu privire la cererea sa, a fost contestată de reclamant la Casa Națională de Pensii - Comisia Centrală de Contestații.

În acest context, al parcurgerii procedurii administrative prelabile obligatorii, fără caracter jurisdicțional, în lumina dispozițiilor legale enunțate în preambulul expunerii, Curtea apreciază că în cauza pendinte judecătii nu operează autoritatea de lucru judecat asupra fondului pricinii, astfel că, în mod corect, prima instanță a respins excepția autorității de lucru judecat.

ART. 10, 17 C. MUNCII. CONTRACT SPORTIV. DIFERENȚA DINTRE UN CONTRACT INDIVIDUAL DE MUNCĂ ȘI O CONVENȚIE CIVILĂ DE PRESTĂRI SERVICII.

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă
Sentința nr. 1840 din 29 septembrie 2016.**

Dacă sunt prezente elementele esențiale ale unui contract de muncă, respectiv prestarea muncii de către salariat și subordonarea salariatului față de angajator, având în vedere caracterul cu titlu oneros, sinalagmatic, comutativ și cu executare succesivă, precum și obligațiile asumate de părți ce au caracterul obligațiilor specifice raporturilor de muncă, contractul sportiv este guvernat de legislația muncii și nu reprezintă o convenție civilă.

Pentru a verifica dacă părțile au încheiat un contract de natura unui contract de muncă, trebuie a se verifica dacă el cuprinde elementele generale ale unui contract de muncă, prevăzute de art. 17 C. muncii. Dacă, unele din aceste elemente se regăsesc și în contractele civile, ceea ce diferențiază clar un contract individual de muncă de o convenție civilă de prestări servicii este raportul de subordonare a salariatului față de angajator.

Indicii suplimentare în sensul caracterizării ca dependente a activității sportivului reies din prevederile Codului fiscal ce reglementează pentru autoritatea fiscală însăși prerogativa retratării fiscale.

*Astfel, potrivit art. 7 din Codul Fiscal, astfel cum a fost adoptat prin adoptat prin Legea nr. 227 din 8 septembrie 2015, în înțelesul codului fiscal, prin **activitate dependentă** se înțelege orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare și orice activitate poate fi reconsiderată ca activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele **criterii**: a) beneficiarul de venit se află într-o relație de subordonare față de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, și respectă condițiile de muncă impuse de acesta, cum ar fi: atribuțiile ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, locul desfășurării activității, programul de lucru; b) în prestarea activității, beneficiarul de venit folosește exclusiv baza materială a plătitorului de venit, respectiv spații cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecție, unelte de muncă sau altele asemenea și contribuie cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu capitalul propriu; c) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității cheltuielile de deplasare ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și alte cheltuieli de această natură; d) plătitorul de venit suportă indemnizația de concediu de odihnă și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit.*

Prin Decizia nr. 1840 din data de 29 septembrie 2016 a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de pârâta C. S. A, împotriva încheierii de ședință din data de 16.03.2016 și a sentinței civile nr. 591 pronunțată la 13 aprilie 2016 de Tribunalul Dâmbovița.

Pentru a pronunța această decizie, instanța a reținut următoarele:

Referitor la criticile privind stabilirea competenței materiale de soluționare a cauzei, respectiv de calificare a convenției pe care reclamanta își întemeiază pretențiile, adică a contractului sportiv încheiat între reclamantă și Clubul Sportiv pentru perioada 15.08.2012-15.04.2013, Curtea de Apel a constatat că Tribunalul Dâmbovița a stabilit în mod corect că acesta instituie în sarcina părților drepturi și obligații corelative specifice raporturilor juridice de muncă.

Chiar dacă apelantul invocă în susținerea argumentelor sale în sensul că acest contract sportiv este o convenție civilă de prestări servicii, străină raporturilor de muncă, considerentele Deciziei ÎCCJ nr. 1604/2015, Curtea de Apel constată că aceasta reprezintă o decizie de speță, fără a avea caracterul obligatoriu prevăzut de codul de procedură civilă în cazul hotărârilor privind recursurile în interesul legii sau pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Mai mult, în sens contrar s-a pronunțat tot Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 1075/2013, în dosarul nr. 3946/89/2012, cu ocazia soluționării unui conflict de competență.

S-a stabilit cu acea ocazie că elementul esențial pentru determinarea instanței competente să soluționeze acțiunea dedusă judecății, similară cu cea din prezenta cauză, este stabilirea naturii contractului încheiat între părți, pe care reclamanta își întemeiază pretențiile.

În acest sens, ÎCCJ a constatat că potrivit art. 14 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 69/2000 a educației fizice și sportului, sportivul profesionist are posibilitatea să încheie cu structura sportivă, în formă scrisă, un contract individual de muncă sau o convenție civilă în condițiile legii.

Dacă sunt prezente elementele esențiale ale unui contract de muncă, respectiv prestarea muncii de către salariat și subordonarea salariatului față de angajator, având în vedere caracterul cu titlu oneros, sinalagmatic, comutativ și cu executare succesivă, precum și obligațiile asumate de părți ce au caracterul obligațiilor specifice raporturilor de muncă, ÎCCJ a considerat că acest contract sportiv este guvernat de legislația muncii și nu reprezintă o convenție civilă.

Pentru a verifica dacă părțile au încheiat un contract de natura unui contract de muncă, trebuie a se verifica dacă el cuprinde elementele generale ale unui contract de muncă, prevăzute de art. 17 C. muncii.

Ceea ce diferențiază clar un contract individual de muncă de o convenție civilă de prestări servicii este raportul de subordonare a salariatului față de angajator; contractul individual de muncă trebuie să fie privit ca acea convenție în temeiul căreia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze o anumită activitate pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, care la rândul ei se obligă să plătească remunerația, denumită salariu și să asigure condiții adecvate desfășurării activității, menținerii securității și sănătății în muncă.

Potrivit art. 10 Codul Muncii „contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze muncă sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu.

Din acest text de lege reies trăsăturile esențiale ce definesc, contractul individual de muncă respectiv: faptul că este un contract *intuitu personae* pentru ambele părți, adică angajatorul încheie contractul în considerarea calităților personale ale salariatului, iar acesta din urmă încheie contractul având în vedere condițiile de muncă oferite de angajator, este un act juridic care consfințește voința liber exprimată a celor două părți; este un act juridic bilateral; este un contract sinalagmatic, cu titlu oneros și comutativ; este un contract consensual; este un contract cu executare succesivă și care implică obligația de a face.

Dacă, unele din aceste elemente se regăsesc și în contractele civile, ceea ce diferențiază clar un contract individual de muncă de o convenție civilă de prestări servicii este raportul de subordonare a salariatului față de angajator.

De asemenea, în cadrul raportului juridic de muncă, angajatorului îi revine obligația de a achita contribuțiile la fondurile de protecție socială.

Indicii suplimentare în sensul caracterizării ca dependente a activității sportivului reies din prevederile Codului fiscal ce reglementează pentru autoritatea fiscală însăși prerogativa retratării fiscale.

Astfel, potrivit art. 7 din Codul Fiscal, astfel cum a fost adoptat prin adoptat prin Legea nr. 227 din 8 septembrie 2015, în înțelesul codului fiscal, prin **activitate dependentă** se înțelege orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare și orice activitate poate fi reconsiderată ca activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele **criterii**: a) beneficiarul de venit se află într-o *relație de subordonare* față de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, și *respectă condițiile de muncă impuse* de acesta, cum ar fi: *atribuțiile* ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, *locul* desfășurării activității, programul de lucru; b) în prestarea activității, beneficiarul de venit *folosește exclusiv baza materială* a plătitorului de venit, respectiv spații cu înzestrare corespunzătoare, *echipament special* de lucru sau de protecție, unelte de muncă sau altele asemenea și *contribuie cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu capitalul propriu*; c) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității *cheltuielile de deplasare* ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și alte cheltuieli de această natură; d) *plătitorul de venit suportă indemnizația de concediu de odihnă* și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit.

Analizând dacă între reclamantă și pârât s-a încheiat un contract de muncă sau o convenție civilă, pentru a stabili care este intenția comună a părților contractante, Tribunalul a administrat toate probele considerate pertinente și utile cauzei și le-a interpretat în măsura concludenței acestora.

Stătea în sarcina apelantei să probeze contrariul celor susținute de reclamantă depunând înscrisurile de care înțelegea să se prevaleze, inclusiv registrul general al salariaților al Clubului Sportiv U. sau adresă de la Federația Română de Baschet din care să rezulte dacă reclamanta avea, la data de 15.08.2012, calitatea de sportiv profesionist de baschet.

Potrivit art. 22 din Noul Cod de procedură civilă, în exercitarea rolului activ de aflare a adevărului, judecătorul poate propune administrarea unor probe pe care le consideră necesare, precum și alte măsuri prevăzute de lege.

Cu toate acestea, dispozițiile codului de procedură civilă subliniază responsabilitatea primordială a părților privind propunerea și administrarea probelor, precum și faptul că *rolul activ al instanței în materie probatorie are un caracter facultativ și subsidiar*.

Apare, astfel, cu evidență obligația ce revenea în speță pârâtului de a proba apărările sale, iar simpla formulare a unei cereri de efectuare a unor adrese pentru atașarea unor înscrisuri, unele fiind emise chiar de pârâtă, în lipsa depunerii acelor probe susceptibile de a îndreptăți pretențiile formulate, ar fi **o sarcină excesivă** a impune judecătorului să aibă un rol activ mai accentuat în administrarea probatoriului decât însăși partea care dorește realizarea unui drept sau apărarea lui.

Deși sarcina probei îi incumba, potrivit dispozițiilor art. 10 c.pr.civ., conform cărora părțile au obligația să-și probeze pretențiile deduse judecării, pârâtul nu și-a îndeplinit această obligație legală, nesolicitând nici cu ocazia evocării fondului de către Curtea de Apel, încuviințarea probatoriilor enunțate mai sus, nici oral, în fața instanței de judecată și nici în baza unei cereri scrise.

Faptul că judecătorii nu se pot erija în avocați ai părților litigante și nu pot suplini lipsa de interes a acestora în desfășurarea procesului este statuat și în jurisprudența Curții de la Strasbourg, respectiv Hotărârea din 28 martie 2000 în *Cauza Janquie et Ledun c. France*, prin care s-a stabilit că, pentru îndeplinirea misiunii lor „naturale” de a tranșa un litigiu, tribunalele au nevoie să obțină cooperarea părților, care sunt ținute să-și expună pretențiile în mod clar, neambiguu și rezonabil structurate și să și le probeze.

Ca atare, Curtea de Apel, urmează a stabili, în baza probelor aflate la dosarul cauzei, dacă acest contract încheiat între Clubul Sportiv și reclamantă este un contract civil de prestări servicii sau un contract individual de muncă.

În speța de față, în contractul sportiv încheiat între părți s-a prevăzut: obligația reclamantei de a se pregăti și a juca baschet în cadrul echipei pârâtei (prestarea muncii), urmând să fie la dispoziția clubului timp de 8 ore pe zi pentru diferite activități, 6 zile pe săptămână- *art. 3.1 lit. j din contract- fila 17 dosar fond*, în raport de obligația pârâtei de a-i achita o indemnizație lunară în valoare de 2000 de lei, care se achită în cursul lunii pentru luna expirată- *art. 3.3 din contract- fila 20 dosar fond*, precum și de a-i acorda alte drepturi specifice activității sportive (asistență medicală gratuită, echipament, transport, masă, cazare în ipoteza susținerii de partide cu echipa, indemnizație de efort lunară sub formă de masă caldă- masă de prânz și cină) și unele clauze speciale conform art. 20 din C. muncii, respectiv confidențialitatea și obligația de fidelitate.

De asemenea, contractul încheiat între părți cuprinde și clauzele esențiale prevăzute de art. 17 alin. (3) C. muncii, stabilindu-se printre altele durata contractului - 1 an, *la art. 2.1. din contract și durata concediului de odihnă (25 de zile lucrătoare- art. 2.2 lit. I din contract)*.

Nu sunt reale susținerile apelantului în sensul că din analiza clauzelor contractuale nu rezultă decât într-o mica măsură similarități cu cele ale unui contract de muncă, ci, din contră, în speță sunt întrunite condițiile art. 10 c. muncii, potrivit căruia de esența raportului juridic de muncă este prestarea muncii, plata periodică a salariului și existența unei relații de subordonare față de angajator, munca fiind prestată sub autoritatea acestuia.

De asemenea dintre principalele clauze dintr-un contract de muncă, enumerate cu caracter exemplificativ în art. 17 c. muncii, sunt prezente cele referitoare la locul muncii, funcția/ocupația, criteriile de evaluare a activității profesionale a salariatului aplicabile la nivelul angajatorului, durata contractului și a concediului de odihnă la care salariatul are dreptul; salariul net; alte

elemente constitutive ale veniturilor salariale precum și periodicitatea plății salariului la care salariatul are dreptul; durata normală a muncii exprimată în ore/zi și ore/săptămână.

Astfel, obligațiile jucătoarei reclamante sunt cele menționate în mod expres la pct.3.1 din contract și se referă, în principal, la obligația de a participa la jocurile, cantonamentele și antrenamentele clubului, fiind stabilite deci în concret atribuțiile acesteia, de asemenea ea este la dispoziția clubului timp de 8 ore pe zi, 6 zile pe săptămână, deci se stabilește un program de lucru similar celui unui contract de muncă.

Obligațiile clubului sunt cele expres prevăzute la pct.3.3 din contract "Clubul se obligă" și constau în garantarea participării sportive la aceste activități și obligația de a-i plăti în primul rând o indemnizație în cuantum de 2000 lei lunar net, pe lângă indemnizația de efort lunară sub forma de hrană caldă pentru fiecare zi de pregătire și prime de joc stabilite de conducerea clubului prin Regulamentul de Ordine Interioara în funcție de competiție, obiectiv, locul desfășurării și valoarea adversarului.

Faptul că la pct.9.3 din contract părțile au convenit că: "*Plata drepturilor bănești se face exclusiv din sponsorizări sau direct de către sponsorii echipei. Sportivul a luat cunoștința de faptul că plata drepturilor bănești cade exclusiv în sarcina sponsorilor echipei și este de acord să nu se îndrepte împotriva clubului pentru plata sau recuperarea acestor drepturi bănești. Clubul va depune toate diligentele și stăruințele pentru ca sportivul să primească drepturile bănești convenite în cuantum și la termenele stabilite*" reprezintă o modalitate de a detalia sursa veniturilor clubului din care va fi plătită indemnizația lunară a reclamantei.

Această mențiune nu poate anula clauza de la art. 3.3 din Capitolul III, intitulat Drepturi și Obligații, potrivit căruia, pentru obligațiile asumate, *jucătorul va primi o indemnizație (drepturi bănești) netă lunară în valoare de 2000 lei care se achită în cursul lunii, pentru luna expirată*, care nu este afectată de condiții sau termene suspensive sau rezolutorii.

Ca atare, nu pot fi primite susținerile apelantei în sensul că, în ceea ce privește indemnizația în cuantum de 2000 lei lunar, clubul și-a asumat doar o obligație de diligență în raportul dintre jucătoare și sponsorii acesteia, câtă vreme, potrivit tezei ultime a art. 9.3 clubul și-a luat obligația că va depune toate diligentele și stăruințele pentru ca sportivul să primească drepturile bănești în cuantum și la termenele stabilite, potrivit convenției care a fost încheiată între club și reclamantă și nu între sponsori și reclamantă.

Plata indemnizației prevăzute la art. 3.3 din contract este asumată în mod clar de către părțile Clubul Sportiv și nu de către sponsorii acestuia, așa cum în mod eronat se susține în cererea de apel, astfel încât nu se poate aprecia că reclamanta trebuia să solicite obligarea clubului la plata unor despăgubiri pentru nerespectarea unei obligații de diligență, nefiind incidente dispozițiile art. 1481 al. 1 NCC.

Faptul că din convenție nu ar rezulta asumarea de către club a obligației de a vira și alte contribuții specifice pentru un angajator, distinct de impozit și contribuția pentru sănătate, respectiv către fondurile sociale (respectiv pentru pensie, șomaj, risc și accidente, garantarea plății creanțelor salariale s.a.), nu exclude calificarea acesteia ca fiind specifică unui contract de muncă, câtă vreme, așa cum s-a arătat anterior, *obligațiile de plată ale contribuțiilor sociale pot fi reținute de fisc în sarcina angajatorului, prin mecanismul de retratare fiscală*, o prerogativă suverană a fiscului.

Nu se confirmă nici susținerile apelantului în sensul că nu sunt cuprinse prevederi specifice contractului de muncă referitoare la suspendare, modificare sau încetare câtă vreme la punctul 5.3 litera d s-a stipulat ca o cauză de încetare a contractului - ***o concediere fără preaviz a jucătorului datorită unei abateri grave***.

De asemenea *clauza referitoare la transferarea jucătorului* nu este incompatibilă cu un contract de muncă, câtă vreme și în aceste cazuri sunt reguli de delegare, detașare sau transfer, iar *cea de încetare a contractului ca urmare a incapacității jucătorului* de a practica jocul de baschet datorită unor cauze care nu țin de activitatea sportivă poate fi asimilată cauzelor de încetare de drept a contractului de muncă prevăzute de art. 56 codul muncii.

Toate clauzele enumerate anterior, precum și cea prin care *sportiva se obligă să respecte prevederile Regulamentului de Ordine Interioara al Clubului, instituie o relație de subordonare de dreptul muncii*, astfel încât natura juridică a contractului sportiv, este similară dispozițiilor legale care guvernează încheierea, modificarea și încetarea contractului individual de muncă.

De asemenea, sunt respectate dispozițiile art.12 coroborat cu art.83 lit. c codul muncii potrivit căruia contractul individual de muncă poate fi încheiat pentru o **durată determinată** pentru *desfășurarea unor activități cu caracter sezonier*, câtă vreme la punctul 2.1 din contract se specifică durata de **1 an competitiv** adică începând de la data de 15.08.2012 până la data de 15.04.2013, respectiv 8 luni, perioadă/sezon din anul calendaristic în care se desfășoară activitățile sportive.

În ceea ce privește respectarea art.14 al.1. C.M. potrivit căruia "În sensul prezentului cod, prin angajator se înțelege persoana fizică sau juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forța de muncă pe bază de contract individual de muncă", se constată că pârâtul este un club sportiv studentesc ce funcționează în subordinea Ministerului Educației Naționale, fiind o persoană juridică de drept public finanțată în principal de la bugetul de stat și, în subsidiar, din venituri proprii, potrivit dispozițiilor Legii nr.69/2000 a educației fizice și a sportului și a H.G. nr.81/2010 (H.G. nr.81/2010 - anexa 4, poziția 4, Legea nr.69/2000 - art.22 alin.2 și art.26 alin.2 lit. b).

Ca atare, ca orice persoană juridică, pârâtul are posibilitatea de a avea *calitatea de angajator*, iar faptul că nu a respectat dispozițiile invocate din H.G. nr.1447/2007, art. 30 al. 1 codul muncii, dispozițiile privind Registrul general de evidență al salariaților sau statul de funcții al instituției, nu poate lipsi de valabilitate convenția încheiată cu reclamanta.

Fiind aptă să joace baschet, este improbabil a se constata că reclamanta nu a fost supusă unui *control medical* anterior încheierii contractului sportiv în contra dispozițiilor art.27 al. 1 Codul Muncii, această susținere nefiind de altfel probată de apelant.

În cererea de apel pârâtul susține că reclamanta nu se subordonează doar Clubului Sportiv ... ci și Federației Române de Baschet, Federației Europene de Baschet și Federației Internaționale de Baschet, așa cum rezulta din al.1 din pag.2 al contractului, recunoscând implicit *relația de subordonare* dintre reclamantă și pârât, fără a avea relevanță faptul că această relație de subordonare coexistă și în ceea ce privește alte instituții superioare clubului.

Fiind întrunite condițiile mai sus expuse pentru a se considera că activitatea reclamantei în cadrul pârâtei reprezintă o activitate dependentă în înțelesul legii fiscale și elementele esențiale ale contractului încheiat, respectiv prestarea muncii de către salariat și subordonarea salariatului față de angajator, având în vedere caracterul cu titlu oneros, sinalagmatic, comutativ și cu *executare* succesivă, precum și obligațiile asumate de părți cu caracterul obligațiilor specifice raporturilor de muncă, Curtea constată că prezentul litigiu are natura unui conflict de muncă.

Prin definiție, potrivit art. 266 codul muncii, *jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit codului muncii iar potrivit art. 269 alin. 1 codul muncii, judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor judecătorești, stabilite potrivit legii.*

De asemenea, potrivit art. 269 alin. (2) din codul muncii, *cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul.*

Ca atare, Tribunalul Prahova, în contra a ceea ce susține apelantul, a dat o calificare corectă convenției încheiată între părți ca izvor al litigiului de față și ca atare, având în vedere art. 269 C. muncii, a constatat că este competent material și teritorial să soluționeze cauza.

În ceea ce privește **modul de soluționare al clauzei compromisorii**, înainte de a stabili dacă este competentă material să soluționeze cauza, adică înainte de a soluționa excepția necompetenței sale materiale, se constată că tribunalul s-a supus dispozițiilor art. 501 c.pr.civ., potrivit cărora, în caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate sunt obligatorii pentru instanța care judecă fondul.

Astfel, prin **decizia civilă nr. 760/14.12.2015, pronunțată într-un prim ciclu procesual, Curtea de Apel Ploiești** a admis recursul, a casat sentința recurată și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului Dâmbovița.

Pentru a pronunța această decizie, curtea a reținut că tribunalul trebuia să analizeze mai întâi valabilitatea acestei clauze compromisorii, întrucât art.554 alin.2 lit.c NCPC stipulează că *instanța va reține spre soluționare procesul în cazul în care convenția arbitrală este lovită de nulitate ori este inoperantă.*

Ca atare, față de aceste reglementări legale, Curtea de Apel a statuat că **se impunea ca tribunalul să analizeze valabilitatea clauzei compromisorii (care este o varietate a convenției arbitrale) și abia după aceea să analizeze cui revine competența de soluționare a cauzei**, situație în care s-a apreciat că se impune trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță.

Modalitatea de soluționare a nulității clauzei menționată cu numărul 8.1 din contractul încheiat de părți *prin încheierea de ședință din data de 16 martie 2016, de către Tribunalul Dâmbovița*, este corectă câtă vreme apelantul pârât nu a făcut dovada, cu toate că potrivit prevederilor art. 272 C.muncii sarcina probei îi incuba, că în cadrul Federației Române de Baschet nu exista un organ arbitral care să aibă competențe de a decide în legătură cu obligarea pârâtei la plata drepturilor pretinse.

Ca atare, în mod corect a apreciat tribunalul că, fiind lipsită de eficiență clauza prevăzută la punctul 8.1 din contract, prin care părțile au prevăzut soluționarea conflictului pe cale arbitrajului, clauză ce menționează: „părțile se obligă să nu defere nici un litigiu instanțelor judecătorești decât după epuizarea tuturor mijloacelor instanțelor de jurisdicție sportivă din ramură.”, se impune a fi respinsă ca neîntemeiată excepția de necompetență generală invocată de către pârâtă.

Raportat la calificarea naturii litigiului ca fiind litigiu de muncă, referitor la excepția de necompetență teritorială, la art. 269 alin. 2 C. muncii potrivit căruia competența de soluționare a cererilor având ca obiect executarea contractelor de muncă aparține instanței de la domiciliul reclamantului și întrucât reclamanta are domiciliu în raza de competență a Tribunalului Dâmbovița, în mod just excepția de necompetență teritorială a fost considerată neîntemeiată și a fost respinsă.

În ceea ce privește criticile aduse sentinței civile nr. 591 din 13.04.2016 referitoare la soluționarea pricinii, potrivit considerentelor anterior menționate se remarcă faptul că, în raport de învoiala părților mai sus menționată, s-a reținut că între acestea s-au născut raporturi specifice de dreptul muncii în care pârâta are calitate de angajator, căreia îi incubă dreptul de a achita indemnizația stabilită, iar faptul că în contract se prevede că sumele necesare plății acestei indemnizații se achită din sponsorizări nu o poate exonera pe pârâtă de această obligație.

Ca atare, în mod corect a apreciat tribunalul că o clauză prin care se prevede că sportivul a luat cunoștință de faptul că plata drepturilor bănești se face din sponsorizări și sportivul se obligă să nu se îndrepte împotriva clubului pentru plata drepturilor respective nu poate fi considerată valabilă deoarece aceasta ar echivala cu o renunțare implicită la plata drepturilor salariale, ceea ce este inadmisibil în dreptul muncii, în raport de prevederile art. 170 C.muncii.

Raportat la cererea de obligare a pârâtei la plata drepturilor bănești în cuantum de 11.100 lei reprezentând indemnizația lunară pentru activitatea sportivă desfășurată, indemnizație pe care pârâta nu a plătit-o decât în parte, lucru recunoscut de pârâtă care a invocat nu s-a obligat la plata indemnizației pretinse de către reclamantă, că prestația acesteia ca sportivă a fost una slabă, Curtea constată că este întemeiată.

Câtă vreme potrivit convenției, pârâta s-a obligat să achite suma de 2000 lei lunar, fără ca această clauză să fie afectată de termene sau condiții suspensive sau rezolutorii și nici nu era condiționată de prestația jucătoarei, în mod legal instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art. 40 C. muncii în raport de care angajatorul are ca principală obligație cea de a achita angajaților drepturile ce decurg din lege, contracte individual și colective de muncă și a apreciat ca fiind întemeiate pretențiile reclamantei.

În raport de toate aceste argumente instanța apreciază că sunt nefondate criticile formulate de apelant, hotărârea pronunțată de prima instanță fiind legală și temeinică, motiv pentru care, în baza art.480 alin.1 Cod pr. civilă a respins ca nefondat apelul declarat.

(Judecător Mioara Iolanda Grecu)

Suspendarea de drept a judecății în temeiul art. 75 alin. 1 coroborat cu art. 262 alin. 4 din Legea nr. 85/2014 urmare a deschiderii procedurii falimentului

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă
Decizia nr. 286 din 5 octombrie 2016.**

Art. 75 - (1) De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor.

Art.262 alin. (4) :Hotărârea de deschidere a procedurii falimentului are ca efect suspendarea de drept a tuturor acțiunilor judiciare sau extrajudiciare și a măsurilor de executare silită îndreptate împotriva societății de asigurare/reasigurare debitoare.

Prin decizia nr.286 a CAP Ploiești s-a respins ca nefondat, recursul declarat de reclamanta N.G. împotriva încheierii din data de 21 ianuarie 2016 pronunțată de Tribunalul Buzău, în contradictoriu cu intimații-pârâți A. V. și SC A.R A. SA.

Prin încheierea din data de ...Tribunalul Buzău a constatat suspendarea de drept a judecății în temeiul art. 75 alin. 1 coroborat cu art. 262 alin. 4 din Legea nr. 85/2014 urmare a deschiderii procedurii falimentului față de pârâta Societatea A.-R. A. SA.

Pentru a se hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Având în vedere prevederile art. 75 alin 1 coroborat cu art 262 al. 4 din Legea 85/2014 privind procedura insolvenței, potrivit cărora de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului, valorificarea drepturilor acestora urmând a se face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor;

-reținând că suspendarea operează de drept, odată cu deschiderea procedurii;

-văzând că în speță procedura falimentului față de pârâta Societatea de Asigurare -.... SA s-a deschis prin încheierea pronunțată de Tribunalul București -Secția a VII- Civilă la data de 3.12.2015 în dosar nr.32802/3/2015;

-observând că dispozițiile ultime ale art. 75 alin 1 din Legea 85/2014 leagă de momentul rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, nu suspendarea de drept a acțiunilor judiciare și executărilor silite ,ci încetarea acestora.

Tribunalul urmează a constata, pe de o parte, că nu este necesară rămânerea definitivă a încheierii de deschidere a procedurii falimentului pentru a opera suspendarea, iar pe de altă parte, că forma generică a cererii lichidatorului, concepută pentru toate dosarele în care debitorul intrat în insolvență este parte, nu are înrâurire asupra suspendării, dat fiind că aceasta operează de drept, ca efect al dispozițiilor art.75 al.1 coroborat cu art. 262 al. 4 din Legea nr. 85/2014, odată ce este îndeplinită cerința instituită de aceste texte de lege și anume se deschide procedura insolvenței.

Împotriva acestei încheieri a formulat recurs reclamanta N. G., considerând că, în mod greșit Tribunalul Buzău a dispus suspendarea judecății în loc să includă în cauză lichidatorul judiciar al societății.

CURTEA a reținut următoarele :

Se va respinge ca nefondată critica recurentei potrivit căreia s-a dispus în mod greșit suspendarea judecății având în vedere dispozițiile art. 75 - (1) din Legea nr.85/2014 potrivit căruia :„de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenței, prin depunerea cererilor de admitere a creanțelor.”

În cauza de față s-a deschis procedura falimentului conform încheierii pronunțate de Tribunalul București-secția ,VII civilă la 3.12.2015 în dosarul nr. 32802/3/2015 și întrucât suspendarea operează de drept, în mod corect s-a dispus suspendarea cursului judecății cauzei ca urmare a deschiderii procedurii falimentului.

(Judecător Elena Staicu)

Aplicarea indicelui de corecție a pensiei reglementat de art. IV din OUG 1/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice doar

persoanelor ale căror drepturi inițiale de pensie s-au deschis în perioada 1 ianuarie 2011-22 ianuarie 2013

- art. IV din OUG 1/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

- art. 170 din Legea nr. 263 /2010

**Curtea de Apel Ploiești, Secția I civilă
Decizia nr. 1512 din 5 septembrie 2016.**

În cazul drepturilor de pensie de invaliditate sau pensie anticipată/anticipată parțială deschise înainte de 1 ianuarie 2011 și recalulate după această dată prin trecerea la pensie pentru limită de vârstă, indicele de corecție reglementat de art. IV din OUG 1/2013 nu se aplică, întrucât recalcularea nu reprezintă o stabilire nouă de drepturi

Prin decizia civilă nr. 1512 din data de 5 septembrie 2016, Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de reclamantii-pensionari împotriva sentinței civile nr. 3223/2 decembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Prahova.

Pentru a pronunța această decizie, Curtea a reținut următoarele :

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantii –pensionari - au solicitat, în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Prahova, instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să se dispună obligarea pârâtei la aplicarea indicelui de corecție prevăzut de art.IV din OUG nr.1/2013 la punctajele medii anuale, la plata diferențelor rezultate în urma aplicării indicelui de corecție începând cu data de 07.11.2013 și până în prezent, și la indexarea pensiilor prin aplicarea coeficientului de corecție.

Art. IV din OUG nr. 1/2013 reglementează pentru persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1 ianuarie 2011 - 22 ianuarie 2013 inclusiv, indicele de corecție care se aplică punctajelor medii anuale determinate conform prevederilor art. 95 din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare. Acesta este:

a) 1,12 în situația persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1 ianuarie 2011 - 31 decembrie 2011 inclusiv;

b) 1,17 în situația persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1 ianuarie 2012 - 31 decembrie 2012 inclusiv;

c) 1,17 în situația persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1 ianuarie 2013 - 22 ianuarie 2013 inclusiv.

În situația persoanelor prevăzute la alin. (1), indicele de corecție se aplică asupra punctajului mediu anual convenit sau aflat în plată la data înscrierii inițiale la pensie.

Drepturile de pensie, rezultate în urma aplicării indicilor de corecție prevăzuți la alin. (1), se cuvin începând cu data de 1 ianuarie 2013, în situația persoanelor prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), respectiv de la data deschiderii drepturilor de pensie, în cazul persoanelor prevăzute la alin. (1) lit. c).

De asemenea, potrivit art. 170 din Legea 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, pentru persoanele înscrise la pensie începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, la punctajul mediu anual determinat în condițiile art. 95 se aplică un indice de corecție calculat ca raport între 43,3% din câștigul salarial mediu brut realizat și valoarea unui punct de pensie în vigoare la data înscrierii la pensie, actualizată cu rata medie anuală a inflației pe anul 2011.

Începând cu anul 2013, câștigul salarial mediu brut realizat, prevăzut la alin. (1), este cel definitiv, cunoscut în anul precedent celui în care se deschide dreptul la pensie pentru anul calendaristic anterior, comunicat de Institutul Național de Statistică.

Indicele de corecție se aplică o singură dată, **la înscrierea inițială la pensie.**

Reclamanții au fost înscriși inițial la pensie pentru invaliditate prin decizii emise în perioada anilor 2000- 2010, sub imperiul Legii nr. 19/2000. La nivelul anilor 2011-2014, odată cu îndeplinirea condițiilor legale, aceștia au trecut de la pensia de invaliditate la pensie pentru limită de vârstă, conform deciziilor de pensie aflate în dosarul de fond..

În mod legal și întemeiat instanța de fond a apreciat că reclamanții nu sunt îndreptățiți să beneficieze de aplicarea indicelui de corecție mai sus-menționat, de vreme ce în anii 2011-2013 aceștia nu au beneficiat de înscriere inițială la pensie, pentru a îndeplini condiția cerută de lege. Aceștia erau deja înscriși la pensie în sistemul unitar de pensii publice, dreptul acestora suferind doar o modificare (așa cum este înscris și în cuprinsul deciziilor de acordare a pensiilor pentru limită de vârstă), în sensul trecerii de la pensia de invaliditate la pensia pentru limită de vârstă. Cum în cuprinsul dispoziției legale care arată că indicele de corecție se aplică o singură dată, la înscrierea inițială la pensie, nu se specifică că ar fi vorba de înscrierea inițială la pensie pentru limită de vârstă, iar unde legea nu distinge nici instanța nu poate realiza o asemenea distincție, în mod judicios prima instanță a conchis astfel că reclamanții mai sus-menționați nu se încadrează în ipoteza prevăzută de lege pentru a beneficia de aplicarea indicelui de corecție.

Chiar și experta desemnată de instanța de fond, în raportul de expertiză inițial concluzionează în sensul că „în cazul drepturilor de pensie de invaliditate sau pensie anticipată/anticipată parțială deschise înainte de 1 ianuarie 2011 și recalculare după această dată prin trecerea la pensie pentru limită de vârstă, indicele de corecție nu se aplică, întrucât recalcularea nu reprezintă o stabilire nouă de drepturi” – fila 162 dosar de fond.

(Judecător Simona Lazăr)

Decizii Relevante

Trimestrul III 2016

*Secția a II – a Civilă, de Contencios
Administrativ și Fiscal*

ART.V ALIN. (1, 2, 3) DIN OUG NR. 125/2011 CARE A MODIFICAT SI COMPLETAT CODUL FISCAL

Curtea de Apel Ploiești - Secția a II-a Civilă, de Contencios

Administrativ și Fiscal – decizia civilă 1354 din 27 septembrie 2016

potrivit disp.art.v alin. (1, 2, 3) din oug nr. 125/2011 care a modificat si completat codul fiscal, legiuitorul a prevăzut următoarele:

(1) începând cu data de 1 iulie 2012, competența de administrare a contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice prevăzute la cap. ii și iii din titlul 1x2 al codului fiscal revine agenției naționale de administrare fiscală.

(2) competența de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la alin.(1) pentru veniturile aferente perioadelor fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2012, precum si perioadei 1 ianuarie-30 iunie 2012 cu titlu de contribuții sociale aferente anului 2012 și, totodată, pentru soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative prin care s-a făcut stabilirea revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade.

potrivit alin.3 art.v din oug 125/2011, numai în situația efectuării inspecției fiscale pentru perioade anterioare datei de 1 ianuarie 2012, prin excepție de la regula respectivă, stabilirea contribuțiilor sociale și soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative, revin organelor fiscale

Prin decizia nr.1354 din data de 27.09.2016 Curtea de Apel Ploiești admis recursul declarat de pârâta CAS PH, împotriva sentinței nr.169/05.02.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimatul-reclamant P.C., a casat sentința în sensul că a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Prin sentința civilă nr.169/05.02.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova a fost admisă acțiunea având ca obiect anulare act administrativ formulată recurentul PC, în contradictoriu cu pârâta CAS PH, s-a anulat în parte Decizia 9061/21.02.2014 emisă de CAS PH în sensul anularii deciziei nr.44934/24.12.2013, pentru contribuția de asigurări de sănătate în cuantum de 963 lei aferenta anului 2008-2009.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta CAS PH, înregistrat pe rolul Curții de Apel Ploiești sub nr.6/105/2015, la data de 26.05.2016, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând casarea acesteia și, reținând cauza spre rejudecare, să se respingă acțiunea formulată de reclamant ca neîntemeiată.

Curtea examinând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a actelor și lucrărilor dosarului, a normelor incidente în cauză, a dispozițiilor art. 483 și următoarele N.C.P.C, constată că recursul este fondat pentru următoarele considerente:

Prin decizia de impunere nr.44934/24.12.2013 privind stabilirea obligațiilor de plată la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate ale persoanelor fizice care realizează venituri în conformitate cu dispozițiile art.257 din Legea nr.95/2006, în temeiul art.85 alin.(1) lit.b, art.86 alin.1,2,3,6 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru neîndeplinirea obligației de plată a contribuției la FNUASS prevăzută de art.257 alin.2 lit.b,c,f din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, pe baza datelor furnizate de ANAF pe baza protocolului se stabilesc obligațiile de plată datorate FNUASS, pentru perioada 2008-2010, natura obligației bugetare - contribuția socială de asigurări de sănătate fiind în sumă de 990 lei.

Împotriva acestei decizii de impunere a formulat contestație contribuabilul PC, iar prin decizia nr.9061/21.02.2014, CAS PH a anulat decizia de impunere nr. 20407/26.11.2012,

decizie aferentă anului fiscal 2006- neconfirmată, având contribuție 61 lei purtătoare de accesorii; a modificat decizia de impunere nr.44934/24.12.2013-decizie aferentă perioadei 2008-2009-2010 având contribuție 990 lei, purtătoare de accesorii, astfel: contribuție de asigurări de sănătate 936 lei purtătoare de accesorii (majorări și penalități).

S-a mai menționat totodată că, având în vedere O.U.G. nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr.571/2003 privind Codul Fiscal, începând cu data de 01.07.2012 plata contribuției de asigurări sociale de sănătate aplicată asupra veniturilor impozabile se va efectua la Administrația Financiară de la domiciliul fiscal al contribuabilului.

În cazul de față, Curtea reține că suma de 936 lei, contribuție de asigurări de sănătate purtătoare de accesorii, stabilită potrivit deciziei nr. 9061/21.02.2014, este aferentă perioadei 2008-2010.

Potrivit disp.art.V alin. (1, 2, 3) din OUG nr. 125/2011 care a modificat și completat Codul fiscal, legiuitorul a prevăzut următoarele:

(1) Începând cu data de 1 iulie 2012, competența de administrare a contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice prevăzute la cap. II și III din titlul IX² al Codului fiscal revine Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Competența de administrare a contribuțiilor sociale datorate de persoanele fizice prevăzute la alin.(1) pentru veniturile aferente perioadelor fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2012, precum și perioadei 1 ianuarie-30 iunie 2012 cu titlu de contribuții sociale aferente anului 2012 și, totodată, pentru soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative prin care s-a făcut stabilirea revine caselor de asigurări sociale, potrivit legislației specifice aplicabile fiecărei perioade.

Potrivit alin.3 art.V din OUG 125/2011, numai în situația efectuării inspecției fiscale pentru perioade anterioare datei de 1 ianuarie 2012, prin excepție de la regula respectivă, stabilirea contribuțiilor sociale și soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative, revin organelor fiscale.

De asemenea, alin.7 al articolului V din OUG nr.125/2011 prevede că: „După stabilirea contribuțiilor sociale obligatorii datorate de persoanele fizice potrivit alin. (2), casele de asigurări sociale transmit Agenției Naționale de Administrare Fiscală o copie a titlurilor în care sunt individualizate contribuțiile sociale astfel stabilite, până cel târziu la data de 30 iunie 2013”.

Ca atare, odată cu intrarea în vigoare a dispozițiilor art. V din OUG nr. 125/2011. organele fiscale ale CAS PH au competența să stabilească, să emită decizii de impunere pentru creanțele aferente perioadei de până la 01 iulie 2012. și să soluționeze eventualele contestații împotriva acestora, în această situație regăsindu-se și Deciziile emise de CAS Prahova și care fac obiectul prezentei cauze.

Referitor la aplicabilitatea sentinței civile nr.835/8.02.2012 a Curții de Apel Ploiești, rămasă irevocabilă prin decizia ICCJ București nr. 6/92/17.09.2013 invocată de prima instanță, ca motiv de admitere a acțiunii și de anulare a actelor administrative fiscale, aceasta nu se aplică în cauză, decizia de impunere fiind emisă în baza OUG nr.125/2011 pentru modificarea și completarea Codului Fiscal.

Ca atare, anularea parțială a dispozițiilor art.35 din Ordinul 617/2007, în privința posibilității organului competent al CAS de a emite decizii de impunere, dispusă de Curtea de Apel București prin Decizia nr. 835/2012 nu are aplicabilitate în speța de față.

Împrejurarea invocată de intimatul-reclamant ca debitul a fost stins, nu are relevanță asupra legalității deciziilor în discuție, aceasta fiind o problemă de executare.

Astfel, potrivit prevederilor art. 110 alin. (3) lit. „a” din Codul de procedură fiscală, deciziile de impunere fiscală reprezintă titluri de creanță. Prin titlu de creanță se înțelege actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală.

Așa fiind, Curtea față de situația de fapt și de drept sus învederată, constatând nelegalitatea sentinței recurate, prin încălcarea normelor de drept material aplicabile în cauză, văzând și disp.art.488 alin.1 pct.8 și art.496 alin.1 C.pr.civilă, va admite recursul declarat de pârâta CAS PH, împotriva sentinței nr.169/05.02.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova, va casa sentința recurată, în sensul că va respinge acțiunea formulată de reclamantul PC, ca neîntemeiată.

CALEA DE ATAC PREVĂZUTĂ DE LEGE, ÎN CONDIȚIILE ȘI TERMENELE STABILITE DE ACEASTA, INDIFERENT DE MENȚIUNILE DIN DISPOZITIVUL HOTĂRĂRII

**Curtea de Apel Ploiești - Secția a II-a Civilă, de Contencios
Administrativ și Fiscal – decizia nr.1365 din 27 septembrie 2016**

Potrivit art.457 alin.1,2,3, cpc, ,, (1) hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta, indiferent de mențiunile din dispozitivul ei; (2) mențiunea inexactă din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac deschisă contra acesteia nu are niciun efect asupra dreptului de a exercita calea de atac prevăzută de lege; (3) dacă instanța respinge ca inadmisibilă calea de atac neprevăzută de lege, exercitată de partea interesată în considerarea mențiunii inexacte din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac, hotărârea pronunțată de instanța de control judiciar va fi comunicată, din oficiu, tuturor părților care au luat parte la judecata în care s-a pronunțat hotărârea atacată

Prin decizia nr. 1365/27.09.2016 Curtea de Apel Ploiești a admis excepția inadmisibilității recursului invocată din oficiu și a respins recursul declarat de pârâta LP SRL, prin administrator PMR, împotriva sentinței nr.636/09.05.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimatul-reclamant ONRC- prin ORC de pe lângă Tribunalul Prahova, ca inadmisibil.

Prin sentința civilă nr.636/09.05.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova, a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul ONRC- prin ORC de pe lângă Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu pârâta LP SRL, prin administrator PMR și s-a dispus ca, în temeiul dispozițiilor art. 237 alin.1 lit. c din Legea 31/1990 republicată, dizolvarea societății pârâte; s-a dispus ca sentința pronunțată să se înregistreze în registrul comerțului, să fie comunicată ORC de pe lângă Tribunalul Prahova, precum și DGFP PH și se publice în Monitorul Oficial al României partea a IV-a, pe cheltuielile titularului cererii de dizolvare, acesta putând să se îndrepte împotriva societății.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta SC L.P.SRL, solicitând admiterea acestuia, schimbarea în tot a sentinței în sensul respingerii acțiunii ca rămasă fără obiect, recursul fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel Ploiești sub nr.407/105/2016 la data de 07.06.2016.

Curtea, potrivit art.248 alin.1 C.pr.civilă, ,,instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori după caz, cercetarea în fond a cauzei”.

De asemenea, potrivit art.457 alin.1,2,3, CPC, ,, (1) Hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta, indiferent de mențiunile din dispozitivul ei; (2) Mențiunea inexactă din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac deschisă contra acesteia nu are niciun efect asupra dreptului de a exercita calea de atac prevăzută de lege; (3) Dacă instanța respinge ca inadmisibilă calea de atac neprevăzută de lege, exercitată de partea interesată în considerarea mențiunii inexacte din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac, hotărârea pronunțată de instanța de control judiciar va fi comunicată, din oficiu, tuturor părților care au luat parte la judecata în care s-a pronunțat hotărârea atacată. De la data comunicării începe să curgă, dacă este cazul, termenul pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege”.

În cazul de față, începând cu data de 15.02.2013, data intrării în vigoare a Noului Cod de Procedură Civilă, prin Legea nr. 76/2012 privind punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind NCPC, s-au modificat și completat normele legii speciale.

Astfel, la art.237 din Legea nr.31/1990 privind societățile comerciale, s-a modificat alin.5, conform căruia „orice persoană interesată poate formula apel împotriva hotărârii de dizolvare, în termen de 30 de zile de la data efectuării publicității, potrivit prevederilor alin.3 și 4 „.

Așa fiind, Curtea față de situația de fapt și de drept dedusă judecătii, și văzând și disp.art.496 alin.1 C.pr.civ., va admite excepția inadmisibilității recursului invocată din oficiu și, în consecință, va respinge recursul declarat de pârâta SC L.P.SRL, împotriva sentinței nr.636/09.05.2016 a Tribunalului Prahova, ca inadmisibil.

(Judecător Rodica Duboșaru)

TERMEN ÎN CARE SE POATE CONTESTA LA AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU RESTITUIREA PROPRIETĂȚILOR DE CĂTRE SOLICITANTUL NEMULȚUMIT DE HOTĂRÂREA COMISIEI JUDEȚENE, RESPECTIV A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

Curtea de Apel Ploiești - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal – decizia nr.1492 din 11 octombrie 2016

Potrivit art. 8 alin. 3 din legea nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietatea a acestora, sechestrare, reținute sau rămase în basarabia, bucovina de nord și ținutul herța, ca urmare a stării de război și a aplicării tratatului de pace între românia și puterile aliate și asociate, semnat la paris la 10 februarie 1947 , cu modificările și completările ulterioare, în termen de 15 zile de la comunicare, solicitantul nemulțumit de hotărârea comisiei județene, respectiv a municipiului bucurești, pentru aplicarea legii nr. 290/2003 poate face contestație la autoritatea națională pentru restituirea proprietăților - serviciul pentru aplicarea legii nr 290/2003", iar conform art. 8 alin (5) "hotărârile autorității naționale pentru restituirea proprietăților - serviciul pentru aplicarea legii nr. 290/2003 sunt supuse controlului judecătoresc, putând fi atacate în condițiile legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare.

Prin decizia nr.1492 din 11.10.2016 Curtea de Apel Ploiești a respins recursul declarat de reclamanta L.E. împotriva sentinței nr.303/21.04.2016 pronunțată de Tribunalul Buzău, în contradictoriu cu pârâtele A.N.P.R.P., CJ pentru aplicarea Legii nr.290/2003-IP, ca nefondat.

Prin sentința nr. 303 din 21.04.2016 Tribunalul Buzău a respins ca inadmisibilă acțiunea având ca obiect despăgubiri, formulată de reclamanta LE, în contradictoriu cu pârâtele A.N.P.R.P., CJ, Jud. B.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta LE solicitând admiterea recursului și casarea în tot a sentinței recurate.

Curtea, examinând sentința recurată, prin prisma criticilor formulate, a actelor și lucrărilor dosarului, a normelor legale incidente, constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Prin cererea formulată de reclamanta LE în contradictoriu cu ANRP și CJ pentru Aplicarea Legii nr. 290/2003 din cadrul I.P. jud. Buzău a solicitat primei instanțe anularea hotărârii nr.135/ 28.06.2010 emisă de către pârâta Comisia Județeană Buzău.

Prin hotărârea nr.135/28.06.2010 C.J.B. pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 a respins cererea formulată de numitul L.C. întrucât petentul nu a făcut dovada dreptului de proprietate pentru toate imobilele solicitate, a refugiului autorilor defuncți, precum și a

calității de moștenitor a acestora, menționându-se în acesta că împotriva hotărârii se poate face contestație la S. A. Legii 290/2003 din cadrul ANRP .

Reclamanta LE a formulat contestație împotriva acestei hotărâri, iar prin decizia nr. 1081/21.10.2014 ANRP a respins contestația formulată împotriva hotărârii nr. 135/28.06.2010 de către CJB pentru aplicarea legii nr.290/2003, menționându-se că decizia poate fi atacată în termen de 30 de zile de la comunicare la secția de contencios administrativ a tribunalului în raza căruia domiciliază petenții, în conformitate cu dispozițiile art. 17 alin. 6 din HG nr.1120/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Deși prima instanță prin încheierea din ședință publică din 11.10.2014 a dispus suspendarea cauzei până la soluționarea în procedura prealabilă a contestației formulate de reclamantă împotriva deciziei nr. 1081/2014 potrivit art. 413 alin.1 Cod pr. civilă, reclamanta în notele scrise depuse, a precizat că nu a formulat nicio contestație împotriva deciziei nr. 1081/21.10.2014 a ANRP, întrucât a considerat ca neîntemeiată și nelegală formularea unei astfel de contestații împotriva unui act administrativ emis peste termenul legal de soluționare a unei contestații care reprezintă o procedă prealabilă, obligatorie.

Potrivit art. 8 alin. 3 din Legea nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietatea a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947 , cu modificările și completările ulterioare, în termen de 15 zile de la comunicare, solicitantul nemulțumit de hotărârea comisiei județene, respectiv a municipiului București, pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 poate face contestație la ANRP - Serviciul pentru aplicarea Legii nr.290/2003", iar conform art. 8 alin (5) "Hotărârile Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților - Serviciul pentru aplicarea Legii nr. 290/2003 sunt supuse controlului judecătoresc, putând fi atacate în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare.

Rezultă că, recurenta reclamantă nu poate solicita în instanță anularea Hotărârii nr. 135/28.06.2010 ci poate să se îndrepte cu o acțiune în instanță împotriva A.N.R.P. numai dacă decizia prin care însă, i-a fost soluționată contestația o nemulțumește.

Ca atare, susceptibile de a fi atacate la instanța de contencios administrativ, sunt numai deciziile emise de ANRP prin care s-au soluționat contestațiile împotriva hotărârilor I.P.-C.J. pentru aplicarea Legii nr. 290/2003.

Cum recurenta reclamantă nu a înțeles să atace în instanță decizia în discuție, acțiunea formulată este inadmisibilă .

Motivul de recurs invocat de aceasta că nu a primit răspuns la contestația formulată în termen de 30 de zile, este nefondat. Acest motiv nu are legătură cu formularea acțiunii în instanță, putând constitui un eventual motiv a unei acțiuni în justiție.

Așa fiind, Curtea constată legalitatea sentinței recurate, în cauză nu s-au încălcat normele de drept material , motiv pentru care văzând și dispozițiile art. 488 pct. 8 și art. 496 alin. 1 Cod pr. civilă, va respinge recursul ca nefondat.

(Judecător Rodica Duboșaru)

Noțiunea de act administrativ potrivit dispozițiilor art.2 alin.1 lit.c din Legea nr.554/2004

Curtea de Apel Ploiești - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal – decizia nr.1485 din 11 octombrie 2016

Potrivit dispozițiilor art. art. 2, alin. (1), lit.c) din legea 554/2004, prin "act administrativ se înțelege actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executorii legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifica sau stinge raporturi juridice. "

Prin decizia nr. 1485 din 11.10.2016 Curtea de Apel Ploiești a respins recursul formulat de reclamantele UAT com.T și P.T., împotriva sentinței nr.377/19.04.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimata pârâtă APIA-CJD, ca nefondat.

Prin sentința nr. 377 din 19.04.2016 Tribunalul Dâmbovița a admis excepția inadmisibilității, invocată de pârâtă prin întâmpinare, a respins cererea având ca obiect anulare act administrativ, formulată de reclamantele UAT com.T și P.T, în contradictoriu cu pârâta APIA-CJD, ca inadmisibilă.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs reclamantele UAT com.T și P.T înregistrat la a această instanță în data de 8.06.2016, solicitând admiterea recursului, cu consecința casării hotărârii și trimiterii cauzei la instanța de fond, pentru a se analiza fondul cauzei.

Curtea, examinând sentința recurată, prin prisma criticilor formulate, a actelor și lucrărilor dosarului, a normelor legale incidente, constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Reclamantele UAT com.T și P.T au solicitat în contradictoriu cu pârâta APIA-CJD anularea Raportului de control nr. RO/14/AC/DB/000756 și a Deciziei nr. 286/3.06.2015 prin care s-a soluționat contestația nr. 57/P/12.05.2015.

În fapt, începând cu data de 16.02.2015 și până la data de 3.03.2015 echipele de inspectori din cadrul APIA-CJD –Serviciul Control pe Teren însoțite de delegații reclamanților au efectuat verificări, ocazie cu care au descoperit neconformități, menționate în raportul de control contestat. Pentru 24 de parcele au fost confirmate suprafețe mai mici decât suprafețele declarate, cauza fiind extinderea vegetației lemnoase și dezvoltarea mărăcinilor.

Urmare controlului și verificărilor efectuate s-a întocmit raportul de control nr. RO/14/AC/DB/000756, contestat de reprezentantul Primăriei T., care a solicitat reverificarea suprafețelor din satele P. și G..

După analizarea contestației nr.57/P/12.05.2015, raportului de control, RO/14/AC/DB/000756 și documentelor existente și în conformitate cu OUG 125/ 2006, Regulamentul 1122/2009, Ghidul pentru inspectorii care realizează controlul pe teren, Manualul de proceduri privind Controlul Clasic pe Teren realizate în cadrul Schemelor de Plăți și Măsurilor spre sprijin, Manualul de procedă privind Administrarea Cererilor Unice de Plată pe Suprafață pentru anul 2014 pârâta APIA-CJD a respins contestația în discuție dispunând că rezultatele cuprinse în raportul de control determină suprafața pentru care se va relua fluxul de autorizare de plată .

Aceasta fiind situația învederată, Curtea reține că actele ce fac obiectul cauzei, nu sunt acte administrative, în sensul legii, susceptibile de a fi atacate în instanța de contencios administrativ .

Potrivit dispozițiilor art. art. 2, alin. (1), lit.c) din Legea 554/2004, prin "act administrativ se înțelege actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executorii legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifica sau stinge raporturi juridice. "

Cele două înscrisuri, nu produc efecte juridice, prin acestea se constată o stare de fapt în teren, fără a se dispune recuperarea unor creanțe, sau alte sancțiuni, acestea fiind dispuse prin titluri de creanță.

Așa fiind, motivele de recurs sunt nefondate, actele contestate nu dau naștere, nu modifică și nu sting raporturi juridice.

De asemenea, cu ocazia analizării titlurilor de creanță (proceselor-verbale ce au ca temei raportul de control nr. RO/14/AC/DB/000756) este evident că aceasta se analizează în integralitatea lor.

Văzând și dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8, art. 496 alin. 2 din CPC și constatând legalitatea sentinței nr. 377/19.04.2016 a Tribunalului Dâmbovița, respectându-se normele materiale aplicabile în cauză, Curtea va respinge recursul ca nefondat.

(Judecător Rodica Duboșaru)

Decizii Relevante

Trimestrul III 2016

Trimestrul II 2016

*Secția Penală și Pentru cauze cu
minori și familie*

Abandon de familie. Cerința relei-credințe impuse de norma de incriminare. Înțelesul și conținutul acesteia.

- art.378 alin.1 lit.c cod penal

Curtea de Apel Ploiești - Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie – decizia nr.1014 din 14 septembrie 2016

Legiuitorul a stabilit că fapta de a nu plăti, timp de 3 luni, pensia de întreținere stabilită prin hotărâre judecătorească constituie infracțiunea de familie în varianta tip a art.378 alin.1 lit.c cod penal, numai dacă debitorul obligației de executat acționează cu rea-credință fără a interesa motivul sau scopul comiterii faptei tipice care se săvârșește cu intenție directă sau indirectă iar nu din culpă.

În consecință, lipsirea persoanei îndreptățite de întreținerea constând în suma stabilită cu acest scop printr-o hotărâre judecătorească este infracțiune dacă debitorul obligației de executat are posibilitatea de a plăti dar refuză să o facă timp de 3 luni.

Prin sentința penală nr.228 din 1 martie 2016 pronunțată de judecătorie a fost achitat inculpatul C.L.N. de sub învinuirea comiterii infracțiunii de abandon de familie, prevăzută de art. 378 alin.1, lit.c Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, săvârșită în perioada iunie 2012- februarie 2016, fapta nefiind comisă cu vinovăția cerută de lege, în conformitate cu art. 17 alin.2, art. 16, alin.1, lit.b, Cod procedură penală.

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut că inculpatul nu a achitat cu rea-credință pensia de întreținere stabilită prin sentința civilă nr.10.008/05.07.2012 a judecătoriei, în perioada iunie 2012 și până la data trimiterii în judecată (februarie 2016) în favoarea persoanei vătămate minore C.R.I.-fiul său.

După parcurgerea procedurii de cameră preliminară, instanța de fond l-a audiat pe inculpat care a recunoscut săvârșirea faptei pentru care a fost trimis în judecată și a precizat că nu a achitat pensia de întreținere în întregime pentru că nu a avut banii necesari;când a reușit să strângă diferite sume de bani i-a pus la poștă prin mandat făcând plăți parțiale ale pensiei de întreținere către fiul său minor.

În acest scop inculpatul a depus la dosar la termenul din 29.09.2015, un număr de 23 de copii ale mandatelor poștale de expediere a pensiilor de întreținere iar la termenul din 12.01.2016 alte 3 facturi privind expedierea prin mandat poștal a unor sume cu același titlu.

Prima instanță a argumentat că într-adevăr prin sentința civilă nr.10.008/05.07.2012 pronunțată de judecătorie inculpatul C.L.N. a fost obligat în favoarea fiul său minor la plata unei pensii de întreținere în cuantum de 122,50 lei lunar începând cu data de 21.06.2012 astfel că până la data formulării plângerii penale împotriva sa avea de achitat suma de 2.000,83 lei din care acesta a plătit doar suma de 930 lei.

După sesizarea organelor judiciare inculpatul a continuat să nu-și îndeplinească obligația legală astfel că debitul a ajuns la suma de 3.398,33 lei în condițiile în care procurorul a reținut că reaua-credință a inculpatului rezultată din posibilitatea realizării de venituri fiind o persoană tânără și aptă de muncă și argumentând prin actul de trimitere în judecată că lipsa unui loc de muncă nu înlătură reaua-credință a inculpatului.

Judecătorul fondului a dat o altă interpretare mijloacelor de probă cu argumentul că înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate sau pe deducții, ci pe certitudinea dobândită pe bază de dovezi decisive, complete și sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă și faptele supuse judecății.

Pentru existența infracțiunii prev.și ped.de art.378 alin.1 lit. c din Codul penal în modalitatea reținută de procurorul de caz era necesar să se dovedească, sub aspectul laturii subiective, că inculpatul, deși avea posibilitatea îndeplinirii obligației sale, cu rea-credință nu a făcut-o, organele de urmărire penală având obligația să verifice dacă inculpatul a fost sau nu de rea-credință.

Din proba cu înscrisuri depuse la dosarul cauzei respectiv cupoanele mandatelor poștale și facturile emise de oficiile poștale rezultă că inculpatul a achitat, până la momentul trimiterii în judecată-inclusiv mai 2015 suma de 3.370 lei din totalul de 4.410 lei și nu doar 930 lei cum în mod eronat s-a reținut în actul de sesizare.

S-a argumentat că frecvența și quantumul plăților efectuate în realitate de inculpat confirmă apărările acestuia, în sensul că plata nu s-a datorat relei-credințe ci doar faptului că acesta nu a avut un loc de muncă constant, că a realizat venituri sporadic, din munci ocazionale.

Prima instanță a motivat că nu echivalează cu reaua-credință nici faptul că inculpatul are capacitate de muncă și este apt de muncă, nici că nu figurează în cadrul Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă B. ca șomer cu indemnizație sau ca persoană aflată în căutarea unui loc de muncă.

În condițiile social-economice ale României de astăzi este de notorietate faptul că devine din ce în ce mai greu să găsești un loc de muncă, în circumstanțele concrete ale pregătirii profesionale a inculpatului care are 8 clase, provine din mediul rural având domiciliul la 32 km de orașul B. așa încât cheltuielile cu naveta sunt considerabile.

Judecătorul fondului a mai reținut că nici înaintea separării de fosta concubină inculpatul nu avea un loc de muncă ceea ce demonstrează că aceasta era starea de fapt reală, obișnuită și cunoscută de mama copilului lor și că o interpretare obiectivă a tuturor probelor administrate în cauză conduce la concluzia imposibilității stabilirii răspunderii sale penale pentru infracțiunea de abandon de familie, faptă căreia îi lipsește reaua-credință ca și cerință obligatorie a textului incriminator.

Împotriva sentinței, în termen legal au exercitat apeluri: Parchetul de pe lângă judecătorie și persoana vătămată C.R.I. criticând-o în esență și în comun pentru greșita achitare a inculpatului, cu motivarea că în realitate acesta a dovedit rea-credință câtă vreme a făcut plăți parțiale ceea ce demonstrează că a avut venituri și nu s-a aflat într-o situație insurmontabilă obiectiv de a nu-și putea onora obligația legală de întreținere.

Curtea, verificând hotărârea primei instanțe în raport de criticile formulate prin cele două apeluri, de actele și lucrările dosarului și de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care sunt incidente în cauză precum și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art.417 alin.2 cod proc.pen., a constatat că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, pentru considerentele care succed:

Sub un prim aspect s-a constată că în dosarul de urmărire penală există dovezi certe, ce nu pot fi verosimil tăgăduite, care probează vinovăția inculpatului pentru fapta de a nu plăti timp de peste 3 luni consecutiv, obligația de întreținere pe care o datora persoanei îndreptățite la aceasta, fiul său minor C.R. I. în cuantum de 122,50 lei lunar, așa cum aceasta a fost stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă.

De necontestat este și că inculpatul și-a asumat această faptă pe care a recunoscut-o încă de la primele declarații, apărându-se că nu a avut constant venituri din care să se poată întreține pe sine dar și să-și onoreze obligația legală și tocmai de aceea, atât pe parcursul urmăririi penale cât și în timpul judecății în fond, a trimis prin mandate poștale, sume de bani reprezentând plăți parțiale ale obligației restante de întreținere.

Separat de calculul diferit rezultat din însumarea plăților făcute înaintea sesizării instanței, de procurorul de caz și mai apoi de judecătorul fondului, soluția de achitare criticată prin apelurile de față se referă nu la quantumul efectiv plătit de inculpat pe parcursul procedurii judiciare (și a cărei consecință ar fi atras eventual incidența art.378 alin.4 sau 5 cod penal) ci la reaua-credință a făptuitorului care, în opinia primei instanțe, nu a fost dovedită cu probe certe, sigure și decisive pentru stabilirea răspunderii sale penale.

Drept urmare, Curtea a analizat existența acestei cerințe impuse de norma de incriminare și care constituie latura subiectivă a infracțiunii de abandon de familie.

Legiuitorul a stabilit că fapta de a nu plăti, timp de 3 luni, pensia de întreținere stabilită prin hotărâre judecătorească constituie infracțiunea de familie în varianta tip a art.378 alin.1 lit.c,

numai dacă debitorul obligației de executat acționează cu rea-credință fără a interesa motivul sau scopul comiterii faptei tipice care se săvârșește cu intenție directă sau indirectă iar nu din culpă.

În consecință, lipsirea persoanei îndreptățite de întreținerea constând în suma stabilită cu acest scop printr-o hotărâre judecătorească este infracțiune dacă persoana obligată să o facă are posibilitatea de a plăti dar refuză să o facă timp de 3 luni.

De aceea, nu prezintă nicio importanță condițiile socio-economice ale României care nu ar fi permis inculpatului să-și găsească un loc de muncă ori dacă l-ar fi găsit, în mediul urban (în orașul cel mai apropiat de domiciliul său) acesta ar fi fost costisitor datorită cheltuielilor zilnice cu transportul, așa cum și-a argumentat prima instanță soluția de achitare, nici împrejurarea că înaintea separării de concubina sa, mamă a minorului, inculpatul oricum nu avea serviciu și nici venituri-iar situația a fost cunoscută și acceptată de F. V., fiindcă ceea ce organul judiciar chemat să stabilească dacă debitorul obligației legale de întreținere stabilită judecătorește a comis infracțiunea de abandon de familie este reaua sa credință în timpul a minimul 3 luni în care a lipsit persoana îndreptățită de suma pe care i-o datora.

În acest scop, corect organul de urmărire penală a administrat dovezi și în favoarea inculpatului C.L.N. pentru a stabili dacă are capacitatea de muncă păstrată, dacă în raport de vârstă, aptitudini, nivelul studiilor și pregătirea profesională, este apt de muncă, dacă a căutat efectiv un loc de muncă ori s-a înscris în evidența Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă B. ca șomer pentru a beneficia de indemnizația care constituie un ajutor al statului pentru persoanele fără ocupație și pentru a fi înscris în programe de pregătire pentru a se putea înscrie pe listele de locuri de muncă disponibile lunar, la nivel național și/sau în spațiul economic european.

Numai atunci când aceste posibilități legale au fost epuizate de către o persoană activă, realmente interesată de obținerea unui loc de muncă sunt epuizate se poate considera că piața muncii, la nivel național și european nu oferă șansa obiectivă a găsirii unui ocupații aducătoare de venituri, pe de o parte, iar pe de alta, că debitorul obligației de întreținere a întreprins toate demersurile disponibile în acest scop fără a reuși, așa încât nu există rea-credință în a lipsi persoana îndreptățită la întreținere de acest drept.

Or în cauza de față, inculpatul, în vârstă de 28 de ani actualmente, fără afecțiuni medicale care să-l facă inapt de muncă, absolvent a 8 clase și având capacitate de a munci câtă vreme din activități ocazionale a declarat că a realizat constant dar sporadic, nu a avut un loc de muncă încă din perioada în care locuia împreună cu minorul și concubina, se întreține pe sine însuși din pensia tatălui său-de circa 600 lei lunar, așa cum a declarat-dar nu a întreprins nicio acțiune care îi dădea dreptul să se înscrie în programe de formare profesională și apoi să primească oferte de muncă, așa cum rezultă din adresa A.J.O.F.M. nr.911 din 17 febr.2014, să încaseze indemnizația de șomaj, să caute un loc de muncă dintre cele disponibile la nivel național sau european, conduită care, prin pasivitatea ei exprimă intenția indirectă de a lipsi pe minorul căruia îi datorează lunar o sumă de bani stabilită cu titlu de pensie de întreținere încă din 21 iunie 2012, ceea ce dovedește că a acționat cu rea-credință, nesocotind o hotărâre judecătorească definitivă.

Astfel fiind, Curtea nu a identificat care sunt motivele obiective, insurmontabile și de neînlăturat care l-au plasat pe inculpat în imposibilitatea de a achita pensia lunară de întreținere datorată fiului său minor fiindcă numai în asemenea circumstanțe răspunderea sa penală nu poate fi legal stabilită.

De aceea, constatând că inculpatul însuși și-a asumat vinovăția faptei săvârșite prin acte materiale repetate pentru o îndelungată perioadă de timp și a recunoscut că a avut restanțe permanente față de fiul său minor în privința pensiei de întreținere pe care i-o datora, admitând ambele apeluri exercitate în cauză ca fondate, pe temeiul art.421 pct.2 lit.a cod pr.pen. Curtea a desființat în totalitate sentința apelată și rejudecând acțiunea penală, a pronunțat o nouă hotărâre prin care a dispus condamnarea inculpatului.

(Judecător Simona Petruța Buzoianu)

Omor. Individualizare pedeapsă.

- Art. 188 și 74 cod penal

Curtea de Apel Ploiești - Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie – decizia nr.946 din 16 august 2016

Modul de comitere a infracțiunii și mijloacele folosite, caracterizează pericolozitatea infractorului și au o importanță majoră la individualizarea pedepsei.

Prin sentința penală nr. 473/21.06.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în baza art. 32 cod penal rap. la art. 188 alin. 1 cod penal, cu art. 396 alin.10 cod penal, a fost condamnat inculpatul BM, la pedeapsa închisorii de 3 ani și 4 luni.

În baza art. 188 alin. 1 cod penal rap. la art. 66 alin. 1 cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a – dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, lit.b – dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și lit. h – dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme pe o perioadă de 3 ani, care se va executa în condițiile art. 68 cod penal.

În baza art. 65 cod penal, s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art.66 lit. a, b , h cod penal, de la data rămânerei definitive a prezentei sentințe.

În baza art. 76 cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată reținerea și arestarea preventivă a inculpatului din data de 17.04.2016, la zi.

S-a luat act că persoana vătămată MP, nu s-a constituit parte civilă.

A fost obligat inculpatul către partea civilă Spitalul Clinic de Urgență BA, la plata sumei de 4.152,15 lei, reprezentând cheltuieli ocazionate de îngrijirile medicale acordate părții vătămate.

În baza art. 574 cod procedură penală, rap. la art. 112 alin. 1 lit. b cod penal, s-a dispus confiscarea unei sape din lemn în lungime de 1,20 ml.

În baza art. 7 alin. 1 lit. b din Legea nr.76/2008, după rămânerea definitivă a sentinței urmează să se prevaleze probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic în S.N.D.G.J..

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de lângă Tribunalul Dâmbovița emis în dosarul nr.173/P/2016 la data de 11.05.2016, a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv inculpatul BM, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 32 raportat la art. 188 alin. 1 Cod penal, fapta constând în aceea că în dimineața zilei de 16.04.2016, în jurul orei 09 15, pe fondul unui conflict spontan, în timp ce se afla pe strada C din satul VP, comuna VP, județul D a lovit-o, în zona capului, pe persoana vătămată MP, cauzându-i leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 50 de zile de îngrijiri medicale, stabilindu-se diagnosticul „fractură cominutivă os parietal drept, cu hematom epidural drept" iar leziunile suferite i-au pus în primejdie viața, cu intenția de a-i suprima viața.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut că la data de 16.04.2016, Poliția orașului Pucioasa a fost sesizată prin SNUAU 112, de către numitul BI din comuna VP, cu privire la faptul că pe str. C din aceeași localitatea, persoana vătămată MP a fost lovit cu o sapă în cap de către o altă persoană.

Din primele cercetări efectuate de către organele de cercetare penală ale poliției judiciare de la Poliția orașului P a rezultat că în dimineața zilei de 16.04.2016, în jurul orei 0915, în timp ce se aflau pe strada Cantoane din comuna VP, satul VP, județul Dâmbovița, între persoana vătămată MP și inculpatul BM, a avut loc o altercație, în urma căreia persoana vătămată a fost lovită în zona capului cu o sapă de către inculpat după care persoana vătămată a fost transportată la Spitalul Județean de Urgență Târgoviște, unde i s-a stabilit diagnosticul „fractură cominutivă os parietal drept, cu hematom epidural parietal drept".

Situația de fapt expusă a fost probată prin: declarațiile inculpatului BM declarația persoanei vătămate MP; raportul de expertiză medico - legală nr. Al/273/10.08.2015 întocmit de Serviciul Județean de Medicină legală Dâmbovița ; biletul de ieșire din spital al persoanei vătămate MP, procesul - verbal de cercetare la fața locului ; planșă fotografică ce conține principalele aspecte fixate, urmele și mijloacele materiale de probă ridicate cu ocazia investigării tehnico - științifice a locului faptei; proces - verbal de examinare criminalistică; planșă fotografică ce conține principalele aspecte fixate în data de

16.04.2016 cu ocazia examinării sapei pusă la dispoziție de BM; declarațiile martorilor SE și ME , extras fisa cazier judiciar.

Fapta inculpatului s-a apreciat că întrunește elementele constitutive ale tentativei la infracțiunea de omor, prevăzută și pedepsită în cauză, de art. 32 cod penal rap. la art. 188 alin. 1 cod penal.

La individualizarea judiciară a pedepsei a fost aplicată inculpatului și au fost avute în vedere dispozițiile art. 74 cod penal, - împrejurările și modul de comitere al faptei – în urma unei altercații partea vătămată a fost lovită de către inculpat în zona capului cu o sapă, lovitură pe care inițial a reușit să o evite, însă imediat inculpatul a inițiat o altă lovitură, lovind-o cu muchia sapei în zona capului; partea vătămată în urma loviturii a amețit, după care inculpatul a lovit-o din nou, de data aceasta cu tăișul sapei – natura și gravitatea rezultatului produs - constând în leziunile traumatice care au necesitat 50 de zile îngrijiri medicale și i-au pus viața în pericol, fiind diagnosticat cu traumatism cranio cerebral minor grad 1 prin agresiune. Fractură cu înfundare multieschiloasă parietală dreaptă operată - eschilectomie. Plagă a scalpului parietală dreaptă. Insuficiență respiratorie acută periuoperatorie. Hipertensiune arterial esențială. Insuficiență mitrală (valva), starea de pericol pentru valoarea ocrotită – dreptul la viață, conduita inculpatului după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârstă, starea de sănătate, situația familială și socială a inculpatului, lipsa antecedentelor penale. Ținând cont de toate aceste criterii de individualizare, având în vedere principiul proporționalității pedepsei cu natura și gradul de pericol al faptei săvârșite, dispozițiile art. 396 alin.10 cod procedură penală, aplicabile în cauză în urma admiterii cererii de judecare în procedura recunoașterii învinuirii, instanța de fond a aplicat inculpatului o pedeapsă de 3 ani și 4 luni închisoare , care s-a apreciat că este de natură să realizeze scopul de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni și de formare a unei atitudini noi față de normele legii penale și regulile de conviețuire socială, dar și funcțiile de măsură de constrângere și de mijloc de reeducare și reinsertie socială a acestuia, pedeapsă care va a fi executată în regim privativ de libertate.

De asemenea s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a – dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, lit.b – dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și lit. h – dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme pe o perioadă de 3 ani, care se va executa în condițiile art. 68 cod penal.

Având în vedere infracțiunea reținută în sarcina inculpatului, s-a apreciat că în cauză se justifică și aplicarea pedepsei accesorii constând în interzicerea drepturilor care au fost interzise și ca pedeapsă complementară.

Referitor la latura civilă a cauzei, s-a luat act că persoana vătămată MP, nu s-a constituit parte civilă.

A fost obligat inculpatul către partea civilă Spitalul Clinic de Urgență BA, la plata sumei de 4.152,15 lei, reprezentând cheltuieli ocazionate de îngrijirile medicale acordate părții vătămate Metelegă Petre, cu dobânzile legale.

În baza art. 574 cod procedură penală, rap. la art. 112 alin. 1 lit. b cod penal, s-a dispus confiscarea unei sape din lemn în lungime de 1,20 ml.

În baza art. 7 alin. 1 lit. b din Legea nr.76/2008, după rămânerea definitivă a sentinței, urmează să se prevaleze probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic în S.N.D.G.J..

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal, Parchetul de pe lângă Tribunalul Dâmbovița și inculpatul BM

În motivarea apelului procurorul a arătat că inculpatului i s-a aplicat o pedeapsă prea blândă în raport de gravitatea faptei, modul de operare, dându-se o atenție deosebită circumstanțelor personale ale inculpatului.

Apelantul inculpat prin intermediul avocatului ales a precizat că pedeapsa aplicată este prea aspră având în vedere circumstanțele producerii evenimentului. În acest sens arată că persoana vătămată i-a adresat injurii iar pentru că se afla fiind în stare de ebrietate, a reacționat în mod violent. Din acest motiv consideră că a fost provocat prin violență verbală. În ceea ce privește persoana sa arată că nu are antecedente penale, a recunoscut săvârșirea faptei, a colaborat cu organele de cercetare penală, are o pregătire slabă și de aceea a reacționat cu violență.

Examinând apelurile formulate prin prisma criticilor formulate a actelor și lucrărilor dosarului cât și sub toate aspectele conf. art. 417 alin. 2 c.p.p. Curtea a considerat că aceste căi de atac sunt nefondate așa cum se va arăta în continuare:

Probele administrate în faza de urmărire penală la care a achiesat inculpatul prin declarația dată în fața judecătorului fondului prin care a solicitat să fie judecat în baza procedurii simplificate

conf. art. 375 c.p.p. cu consecința reducerii pedepselor conf. art. 396 alin, 10 c.p.p au condus instanța de control judiciar la concluzia că situația de fapt a fost bine reținută și corect încadrată în drept.

Referitor la cuantumul pedepsei principale, Curtea a considerat că judecătorul fondului a făcut o justă aplicare a criteriilor de individualizare prev. de art. 74 cod penal.

Majorarea pedepsei nu s-a impus având în vedere că partea vătămată a fost cea care a generat conflictul aducând diverse insulte și reproșuri inculpatului. În acest sens s-a apreciat relevantă declarația martorei M E care a precizat că, în dimineața de 16.04.2016, 1-a observat pe inculpat tăind iarba de pe șanț cu o sapă iar, în capătul străzii C din comuna VP, 1-a observat pe M P, care stătea pe o bancă și adresa injurii inculpatului.

Pe de altă parte nu s-a impus nici micșorarea pedepsei având în vedere că atitudinea persoanei vătămate nu a fost una agresivă fizic ci doar verbal. Inculpatul putând să răspundă eventual doar în acest mod, iar nu prin violență fizică.

Pentru aceste considerente Curtea în baza art. 421 pct 1 lit. b) c.p.p a respins apelurile ca nefondate.

(Judecător Florentin Teișanu)

Mijloace materiale de probă. Înlăturare omisiune vădită

- Art. 197,162,279 c.pr.pen

Curtea de Apel Ploiești - Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie – decizia nr.781 din 13 iunie 2016

Mijloacele materiale de probă folosite în procesul penal, ce conduc la pronunțarea unei condamnări, nu pot fi restituite aparținătorilor, acestea trebuind a fi confiscate.

Prin încheierea din data de 14.04.2016 pronunțată de Judecătoria Ploiești, conf. art. 279 C.proc.pen., s-au respins, ca neîntemeiate, cererile de înlăturare omisiune vădită privind restituirea lucrurilor formulate de petentul-condamnat FMC, și petentul FC.

Pentru a pronunța această încheiere, instanța de fond a reținut că prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoria Ploiești la data de 21.01.2015, sub numărul 916/281/2015, petentul FC a solicitat restituirea laptopului reținut la data de 07.07.2011 în baza procesului-verbal de efectuare a percheziției domiciliare în dosarul de urmărire penală privind pe FMC.

Prin cererea înregistrată în același dosar la data de 03.03.2015, FMC, deținut în Penitenciar, fiul petentului inițial, a solicitat citarea acestuia în dosar în calitate de petent, precizând că dorește înlăturarea omisiunii din sentința penală nr. 2268/2011 pronunțată de Judecătoria Ploiești, în dosarul penal nr. 27960/281/2011 în care a avut calitatea de inculpat, în sensul restituirii lucrurilor care au fost reținute și care le aparțin celor doi. Prin precizările ulterioare depuse la dosar, F.M.C. a menționat că solicită restituirea către tatăl său a unui laptop marca Toshiba Satellite A300, inclusiv memoria hard, și a facturii laptopului, arătând că FC nu a fost acuzat de nimic, iar către el solicită restituirea unui film foto Konica segmentat în 7 bucăți, a unui CD marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto și a trei fotografii, considerând că acestea îi aparțin și că nu au nicio legătură cu acuzațiile pentru care a fost condamnat.

Analizând cererile formulate de petenți prin prisma actelor și lucrărilor din dosar și a dispozițiilor legale în materie, instanța de fond a reținut că prin sentința penală nr. 2268 pronunțată în data de 21.12.2011 în dosarul penal nr. 27960/281/2011, definitivă la data de 26.03.2014, prin decizia penală nr. 286 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, ca urmare a retragerii apelului declarat de inculpatul FMC, s-a dispus condamnarea acestuia, la pedeapsa de 6 ani închisoare în baza art. 51 din legea 161/2003 cu aplicarea art. 41 alin.2 C.pen. de la 1969 și a art. 320 ind.1 alin.7

C.proc.pen. de la 1968, reținându-se că, în perioada 2010-2011, a procurat pentru sine și a deținut fără drept într-un sistem informatic materiale pornografice cu minori.

În sentința menționată mai sus s-a arătat că:” în urma cercetărilor efectuate în dosarul de urmărire penală nr.767/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Prahova în faza de urmărire penală, în urma unei percheziții domiciliare la locuința inculpatului, a fost ridicat un HDD marca Hitachi, asupra căruia la data de 20.07.2011 a fost efectuată o percheziție în regim informatic în baza autorizației nr.149/2011 a Tribunalului Prahova. Astfel, în urma percheziției au fost identificate mai multe fișiere conținând fotografiile cu minori, unele dintre acestea cu conținut sexual explicit precum și fișiere ce conțineau filme ce înfățișau minori în impoziteze sexuale, aceste materiale au fost descoperite pe partiția H și I unde a fost identificate un număr de 275 de fișiere în forme „.jpg,, și „.jpeg,, ce conțin fotografiile cu minori cu conotație sexuală (filele 211-258 din raportul EnCase, dosar urm-pen), pe partiția H au fost de asemenea identificate un număr de două fișiere în forma „.mpeg,, și „.avi,, cu denumirea „ Dogs fuck una minora,,”, respectiv Young Katerine, având conținut sexual explicit (și zoofilie) în care sunt prezenți minori”.

Instanța de fond a constatat că soluția de condamnare dispusă în cauză a avut la bază probele administrate în cursul urmăririi penale în dosarul de urmărire penală nr. 304/D/P/2011 , inclusiv datele obținute ca urmare a efectuării percheziției informatice asupra laptopului marca Toshiba Satellite A300, a hardului acestuia, marca Hitachi și asupra unui CD marca TRAXDATA.

Astfel, laptopul ridicat ca urmare a efectuării percheziției domiciliare la adresa petentului-condamnat FMC, potrivit procesului-verbal întocmit la data de 07.07.2011, deus la filele 272-273 din dosarul de urmărire penală nr.767/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Prahova, dar și celelalte lucruri, respectiv film foto Konica segmentat în 7 bucăți, un CD marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto și trei fotografii, constituie mijloace de probă în procesul penal în urma căruia petentul a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii, raportat la natura infracțiunii, pornografie infantilă prin sisteme informatice.

În consecință, în contextul în care laptopul ce face obiectul cererilor de restituire, a fost ridicat ca urmare a percheziției efectuate în dosarul de urmărire penală nr.767/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Prahova și a fost supus unei percheziții informatice, aspect relevat de procesul-verbal din data de 20.07.2011 deus la filele 33-34 din dosarul de urmărire penală nr. 304/D/P/2011, constituind mijloc material de probă în dosarul penal nr. 27960/281/2011 soluționat de Judecătoria Ploiești, instanța va analiza în continuare temeinicia cererilor prin prisma dispozițiilor art. 279 C.proc.pen., dar și ale art. 162 C.proc.pen.

Astfel, potrivit acestor dispoziții, în cazul în care organul judiciar, ca urmare a unei omisiuni vădite, nu s-a pronunțat cu privire la restituirea lucrurilor, această omisiune poate fi acoperită de însuși organul care a întocmit actul, la cererea celui interesat.

S-a constatat că, astfel cum susțin și petenții prin sentința penală nr. 2268 pronunțată în data de 21.12.2011 în dosarul penal nr. 27960/281/2011, rămasă definitivă, judecătorul fondului nu s-a pronunțat cu privire la situația lucrurilor a căror restituire se solicită.

Potrivit dispozițiilor art. 162 C.proc.pen., în vigoare la data înregistrării și analizării prezentelor cereri de înlăturare a omisiunii vădite privind restituirea lucrurilor, obiectele care servesc ca mijloc de probă, dacă nu sunt supuse confiscării, în condițiile legii, pot fi restituite persoanei căreia îi aparțin, chiar înainte de soluționarea definitivă a procesului.

Elementul material al infracțiunii pentru care petentul FMC a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii este reprezentat, astfel cum s-a reținut în sentința de condamnare, de acțiunea de a procura, pentru sine sau pentru altul, materiale pornografice cu minori prin sisteme informatice ori acțiunea de a deține fără drept materiale pornografice cu minori într-un sistem informatic și în mijloacele de stocare a datelor informatice, respectiv în laptopul marca Toshiba Satellite A300, mai precis în hardul marca Hitachi și în CD-ul marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto, lucrurile indicate de petenți în cererile de restituire .

În consecință, instanța de fond a reținut că lucrurile indicate de petenți nu pot fi restituite întrucât reprezintă mijloace de probă în dosarul penal nr. 27960/281/2011, din sentința penală nr. 2268 pronunțată în data de 21.12.2011, rămasă definitivă, fiind fără echivoc că probele obținute în urma cercetării din dosarul de urmărire penală nr. 304/D/P/2011 au rezultat cu preponderență din analiza datelor conținute de laptopul marca Toshiba Satellite A300 și a hardului acestuia, marca

Hitachi, de filmul foto Konica segmentat în 7 bucăți, de un CD marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto și de cele trei fotografii, bunuri supuse confiscării potrivit art. 118 alin.1 lit.b) C.pen. de la 1969 întrucât au fost folosite la realizarea laturii obiective a infracțiunii pentru care s-a dispus condamnarea. Textul de lege este incident și în ceea ce îl privește pe petentul F.C., pe al cărui nume a fost cumpărat laptopul astfel cum s-a menționat anterior, întrucât bunul respectiv a fost folosit de fiul său, condamnatul FM C, la săvârșirea infracțiunii informatice.

Nefiind îndeplinite, așadar, dispozițiile art. 279 C.proc.pen., instanța de fond a respins, ca neîntemeiate, cererile de înlăturare omisiune vădită cu privire la restituirea lucrurilor.

Împotriva acestei încheieri au declarat apel petenții.

Apelantul petent F MC a arătat că lucrurile solicitate nu au fost probe la dosar, întrucât la momentul la care procurorul a predat cauza, pozele nu au fost incluse în rechizitoriu. Fotografiiile reținute sunt amintiri și nu constituie probe. Mai mult laptopul este al tatălui său, astfel cum rezultă din factura fiscală, acesta necunoscând pentru ce a fost utilizat.

Examinând această cale de atac, prin prisma probelor administrate în cauză, a criticilor invocate cât și sub toate aspectele conf. art. 417 alin. 2 c.p.p. Curtea a considerat că apelurile sunt nefondate pentru motivele ce se vor arata în continuare:

Prin sentința penală nr. 2268 pronunțată în data de 21.12.2011 în dosarul penal nr. 27960/281/2011, rămasă definitivă, judecătorul fondului nu s-a pronunțat cu privire la situația lucrurilor a căror restituire se solicită de către de petenți.

Potrivit adresei din data de 05.04.2016 a greșierului-șef al secției Penale din cadrul Judecătoriei Ploiești (f.24) și a procesului-verbal încheiat la data de 05.04.2016 (f.25), în urma verificărilor efectuate în Registrul de Evidență a Corpurilor Delicte și a Mijloacelor de Probă din cadrul Judecătoriei Ploiești, s-a constatat că la poziția 60 din acest registru, la data de 24.11.2011 au fost înregistrate ca mijloace de probă în dosarul 304/D/P/2011 al PÎCCJ DIICOT-Serviciul Teritorial Ploiești, dosar nr. 27960/281/2011 al Judecătoriei Ploiești, un hard marca Toshiba Satellite A300-1MO, un plic sigilat conținând fragmente de file foto, 3 fotografii, un CD și factura originală încheiată pentru achiziționarea laptopului, concluzia fiind aceea că, deși instanța de fond a omis să se pronunțe cu privire la lucrurile a căror restituire se solicită prin prezentele cereri, aceleași bunuri nu au făcut obiectul unei cereri întemeiată pe dispozițiile art.118 lit. b C.pen. de la 1968, ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Laptopul ridicat ca urmare a efectuării percheziției domiciliare la adresa petentului-condamnat FMC, potrivit procesului-verbal întocmit la data de 07.07.2011, depus la filele 272-273 din dosarul de urmărire penală nr.767/P/2011 al Parchetului de pe langa Tribunalul Prahova, dar și celelate lucruri, respectiv film foto Konica segmentat în 7 bucăți, un CD marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto și trei fotografii, constituie mijloace de probă în procesul penal în urma căruia petentul a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii.

Potrivit dispozițiilor art. 162 C.proc.pen., în vigoare la data înregistrării și analizării prezentelor cereri de înlăturare a omisiunii vădite privind restituirea lucrurilor, obiectele care servesc ca mijloc de probă, dacă nu sunt supuse confiscării, în condițiile legii, pot fi restituite persoanei căreia îi aparțin, chiar înainte de soluționarea definitivă a procesului.

Deși reține că, potrivit copieii de pe certificatul de garanție (f.26-27) și a copieii de pe factura fiscală emisă la data de 22.05.2009 de Metro Cash & Carry România SRL (f.28), laptopul marca Toshiba Satellite A300, a cărui restituire se cere, a fost cumpărat de petentul FC, tatăl petentului-condamnat FMC, instanța a apreciat că acest obiect, alături de celelalte lucruri ridicate la percheziția efectuată în data de 07.07.2011, au constituit mijloace de probă în procesul penal, ce a condus la pronunțarea sentinței de condamnare a numitului FMC, pronunțată în dosarul 27960/281/2011, reținându-se că, urmare a percheziției informatice efectuată asupra hard-disk-ului laptopului în discuție, în baza autorizației nr.149/2011 a Tribunalului Prahova,” au fost identificate mai multe fișiere conținând fotografii cu minori, unele dintre acestea cu conținut sexual explicit precum și fișiere ce conțineau filme ce înfățișau minori în ipostaze sexuale ”.

Mai mult, prin aceeași sentință se reține că „Probele administrate în faza de urmărire penală confirmă împrejurarea ca inculpatul deținea programe informatice ce permiteau descărcarea materialelor pornografice cu minori, prin intermediul unei rețele de utilizatori specializata, pe care acesta o accesa căutând în nenumărate rânduri materiale pornografice, iar după vizualizare pentru a

îngreuna activitatea organelor de ancheta sa descopere și să strângă astfel de probe le Ștergea utilizând programe informatice destinate Ștergerii fișierelor de pe hard-disk”.

Totodată, se mai constată că, potrivit procesului-verbal din data de 20.07.2011 depus la filele 33-34 din dosarul de urmărire penală nr. 304/D/P/2011, a fost percheziționat și CD-ul marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto, obiecte ridicate odată cu laptopul, reținându-se că au fost identificate „două foldere conținând un număr de 38, respectiv 39 de imagini reprezentând o minoră sau pe inculpatul FM C împreună cu minora respectivă”, aspecte ce au fost, de asemenea, luate în considerare drept probe în dosarul penal 27960/281/2011 al Judecătoriei Ploiești, potrivit sentinței citate anterior.

Elementul material al infracțiunii pentru care petentul FM C a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii este reprezentat, astfel cum s-a reținut în sentința de condamnare, de acțiunea de a procura, pentru sine sau pentru altul, materiale pornografice cu minori prin sisteme informatice ori acțiunea de a deține fără drept materiale pornografice cu minori într-un sistem informatic și în mijloacele de stocare a datelor informatice, respectiv în laptopul marca Toshiba Satellite A300, mai precis în hardul marca Hitachi și în CD-ul marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto, lucrurile indicate de petenți în cererile de restituire .

Din sentința penală nr. 2268 pronunțată în data de 21.12.2011, rămasă definitivă, reiese fără echivoc că probele obținute în urma cercetării din dosarul de urmărire penală nr. 304/D/P/2011 au rezultat cu preponderență din analiza datelor conținute de laptopul marca Toshiba Satellite A300 și a hardului acestuia, marca Hitachi, de filmul foto Konica segmentat în 7 bucăți, de un CD marca TRAXDATA ce conține scanarea filmului foto și de cele trei fotografii. Aceste bunuri sunt supuse confiscării potrivit art. 118 alin.1 lit.b) C.pen. anterior întrucât au fost folosite la realizarea laturii obiective a infracțiunii pentru care s-a dispus condamnarea. Textul de lege este incident și în ceea ce îl privește pe petentul FC, pe al cărui nume a fost cumpărat laptopul astfel cum s-a menționat anterior, întrucât bunul respectiv a fost folosit de fiul său, condamnatul FMC, la săvârșirea infracțiunii informatice.

În consecință, s-a apreciat că în mod corect instanța de fond a reținut că lucrurile indicate de petenți nu pot fi restituite întrucât reprezintă mijloace de probă în dosarul penal nr. 27960/281/2011.
(Judecător Florentin Teișanu)

ÎNCHEIERE DE AMENDARE PRONUNȚATĂ ÎN CURSUL JUDECĂȚII. CALEA DE ATAC

- *art.284 Cod procedură penală*
- *art.409 lit.e Cod procedură penală*
- *art.410 alin.2 Cod procedură penală*
cu modificările adoptate prin OUG nr.18/2016

Curtea de Apel Ploiești - Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie – decizia nr.965 din 25 august 2016

Calea de atac ce se poate exercita împotriva încheierii prin care a fost aplicată o amendă în cursul judecății este numai cererea de anulare sau reducere a amenzii.

Prin încheierea nr.16/21 iunie 2016 pronunțată de Judecătoria Ploiești, în temeiul art.284 alin.5 C.pr.pen., s-a admis în partea cererea formulată de petentul ȘDD, titular al cabinetului de avocat cu sediul în ..., județul Prahova.

În temeiul art.284 alin.3 C.pr.pen., s-a dispus reducerea amenzii aplicate petentului prin încheierea de la termenul din data de 12.04.2016 în dosarul penal nr. 2749/281/2014, de la 1000 lei la 500 lei.

În temeiul art.275 alin.2 C.pr.pen., petentul a fost obligat la plata sumei de 50 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Ploiești la data de 03.05.2016 sub numărul 8831/281/2016, petentul ȘDD a solicitat anularea amenzii judiciare în cuantum de 1000 lei aplicată prin încheierea din 12.04.2016 în dosarul penal nr.2749/281/2014.

În motivare, petentul a precizat că încheierea prin care s-a dispus amendarea sa i-a fost comunicată de Secretariatul Baroului Prahova la data de 27.04.2016 și apreciază că în mod nejustificat i s-a aplicat respectiva amendă, aducând la cunoștința judecătorului, titular al completului pe rolul căruia se află dosarul penal nr.2749/281/2014, încă din data de 10.05.2015 că nu îl mai reprezintă, în calitate de avocat, pe inculpatul MSM în acea cauză, din motive obiective.

La solicitarea instanței de fond, a fost atașat dosarul penal nr.2749/281/2014 al Judecătoriei Ploiești. Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut că, prin încheierea din data de 12.04.2016 dată în dosarul penal nr.2749/281/2014, petentul ȘDD, avocat ales al inculpatului MSM, a fost amendat pentru lipsă nejustificată de la termenul de judecată.

Potrivit dispozițiilor art.283 alin.3 C.proc.pen., lipsa nejustificată a avocatului ales, fără a asigura substituirea în condițiile legii, se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5000 lei.

Constatând că în dosarul nr.2749/281/2014 al Judecătoriei Ploiești nu există dovada de comunicare a încheierii din data de 12.04.2016 către petentul din prezenta cauză, instanța de fond a apreciat că cererea a fost introdusă cu respectarea termenului prevăzut de dispozițiile art.284 alin.2 C.proc.pen.

În continuare, față de motivele de anulare a amenzii aplicate invocate de petentul ȘDD, instanța de fond a constatat, verificând actele dosarului nr.2749/281/2014 al Judecătoriei Ploiești, că petentul, avocat ales al inculpatului MSM, nu a făcut dovada încetării contractului de asistență judiciară, simpla declarație a acestuia în sensul că înțelege să nu mai asigure apărarea clientului său nefiind de natură să atragă concluzia clară a denunțării respectivului contract.

A mai reținut prima instanță că, potrivit dispozițiilor art.2034 C.civ., regulile generale în materie de mandat, aplicabile și contractelor de asistență juridică încheiate între avocați și clienții acestora, mandatarul poate renunța oricând la mandat, notificând mandantului renunțarea sa.

Prin urmare, petentul ȘDD, în calitate de avocat ales al inculpatului MSM, trebuia să îl notifice pe clientul său în prealabil depunerii declarației de renunțare și să facă dovada respectivei notificări prelabile președintelui completului pe rolul căruia se află dosarul penal nr.2749/281/2014, pentru ca acesta să ia act de îndeplinirea condițiilor legale privind renunțarea avocatului la împuternicirea primită de la clientul său.

Întrucât la dosarul nr.2749/281/2014 nu a fost depusă dovada unei astfel de notificări prelabile formulate de avocatul ȘDD față de clientul său, instanța de fond a reținut că acesta nu a probat în mod temeinic renunțarea la mandatul său. Prin urmare, soluția de amendare pentru lipsă nejustificată de la termenul de judecată este întemeiată, domnul avocat ȘDD nefăcând dovada renunțării la contractul de asistență judiciară.

Mai mult, instanța de fond a avut în vedere și împrejurarea că, ulterior amendării pentru lipsă nejustificată de la termenul de judecată, petentul ȘDD, în calitate de avocat ales al inculpatului MSM, a solicitat la studiu dosarul penal nr.2749/281/2014, efectuând astfel un act de reprezentare judiciară, specific calității sale, aspect relevat de cererea de studiere a dosarului din data de 03.05.2016.

Cu toate acestea, raportat la cuantumul amenzii aplicate, respectiv suma de 1000 lei, prima instanță a apreciat că se poate dispune reducerea, împrejurările obiective care l-au împiedicat pe petentul ȘDD să se prezinte la termenul de judecată din dosarul penal nr.2749/281/2014 justificând imposibilitatea îndeplinirii obligației de către avocat.

Prin urmare, în temeiul art.284 alin.3 C.proc.pen., a admis solicitarea subsidiară formulată de petent și a dispus reducerea amenzii aplicată acestuia prin încheierea de la termenul din data de 12.04.2016 în dosarul penal nr.2749/281/2014, de la 1000 lei la 500 lei.

Împotriva acestei încheieri a declarat apel petentul ȘDD.

În motivarea apelului, petentul a arătat, în esență, că toate dovezile pe care le-a depus la dosarul de fond justifică absența sa de la termenul de judecată la care a fost amendat de instanța de fond, astfel că amenda aplicată trebuia să fie înlăturată în totalitate și nu redusă.

La solicitarea instanței de apel, petentul a arătat că amenda contestată i-a fost aplicată printr-o încheiere pronunțată în dosarul nr.2749/281/2014 și nu printr-o sentință prin care a fost soluționat fondul cauzei.

Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art.409 alin.1 lit.e rap. la art.410 alin.2 Cod procedură penală, așa cum au fost modificate prin OUG nr.18/2016, avocatul poate face apel, în ceea ce privește amenzile judiciare aplicate prin sentință, cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza sau, după caz, în termen de 10 zile de la comunicarea sentinței prin care a fost aplicată amenda judiciară.

În ceea ce privește amenda aplicată în prezenta cauză, Curtea a reținut că petentul a formulat cerere de anulare/reducere a amenzii aplicate prin încheiere, potrivit dispozițiilor art.284 Cod procedură penală, cerere care a fost soluționată prin încheierea atacată în prezenta cauză.

Având în vedere dispozițiile art.409 și art.410 Cod procedură penală, așa cum au fost modificate prin OUG nr.18/2016, Curtea a reținut că singura cale de atac împotriva unei încheieri prin care a fost aplicată o amendă este cererea de anulare/reducere a amenzii, potrivit dispozițiilor art.284 Cod procedură penală.

Dispozițiile art.409 și art.410 Cod procedură penală se aplică numai în situația în care amenda a fost aplicată prin sentința prin care a fost soluționată cauza.

Cum în cauza de față chiar petentul a arătat că amenda pe care o contestă a fost aplicată printr-o încheiere dată în cursul judecății în dosarul nr.2749/281/2014, Curtea a constatat că apelul declarat este inadmisibil, petentul exercitând deja o cale de atac împotriva încheierii, respectiv cea prevăzută de art.284 Cod procedură penală.

Faptul că judecătorul fondului a indicat în minută că încheierea poate fi atacată cu apel nu poate justifica existența acestei căi de atac în cauza de față, căile de atac fiind cele prevăzute de lege.

Față de aceste considerente, în baza art.421 alin.1 lit.a Cod procedură penală, Curtea a respins ca inadmisibil apelul declarat de petentul ȘDD împotriva încheierii din data de 21.06.2016 pronunțată de Judecătoria Ploiești.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală, a fost obligat apelantul la plata sumei de 100 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

(Judecător Lucian Crăciunoiu)

Abateri judiciare. Amenda judiciară. Soluționarea cererii de anulare/reducere amendă judiciară aplicată de procuror prin ordonanță. Temeinicie.

Curtea de Apel Ploiești - Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie – încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți din 27 iulie 2016

Date fiind împrejurările de fapt și de drept relevate în ordonanța atacată, precum și evidențele informatizate ale instanței, materializate în procesul verbal, deși nu se poate contesta exercițiul dreptului de petiționare și accesului liber la justiție, care sunt de asemenea garantate legal și constituțional, cu toate acestea, formularea succesivă a unei multitudini de plângeri penale, împotriva unor multipli subiecți procesuali implicați în calitate de organe judiciare - judecători, procurori, avocați, executori judecătorești, lucrători de poliție - prin care se solicită antrenarea răspunderii lor penale, prin imputarea unor infracțiuni în legătură cu instrumentarea/participarea la soluționarea cauzelor, fără obiectivare vreunui element serios și a unor indicii din care să reiasă exercitarea abuzivă a funcțiilor sau atribuțiilor încredințate ori comiterea vreunui alt act care să configureze conținutul constitutiv al unei infracțiuni, nu poate reprezenta decât exercițiul abuziv al unor drepturi procesuale și procedurale recunoscute de lege, încercându-se așadar crearea unei aparențe de temeinicie a acțiunilor judiciare promovate de titularul cererii, dar exclusiv prin acreditarea ideii că organele judiciare ca subiecți procesuali, ar

comite ilegalități în legătură cu raporturile juridice în care este implicată titularul cererii de anulare/reducere amendă judiciară.

Prin **Ordonanța de clasare nr. 366/P/2016 din data de 27 iunie 2016** a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești s-a dispus clasarea cauzei clasarea cauzei privind sesizarea numitei C.M. sub aspectul comiterii infracțiunilor de abuz în serviciu, prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal, furt calificat prev. de art. 229 Cod penal, fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 320 alin. 1 Cod penal, fals intelectual prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art. 322 alin. 1 Cod penal, uz de fals prev. de art. 323 Cod penal, delapidare r rev. de art. 295 alin. 1 Cod penal, tănuire prev. de art. 270 alin. 1 Cod penal, favorizarea infractorului prev. de art. 269 alin. 1 Cod penal, uzurparea funcției prev. de art. 300 Cod penal și conflict de interese prev. de art. 301 alin. 1 Cod penal, întrucât faptele sesizate nu există.

În legătură cu magistrații judecătorești C.N., G.D., R.M. și E.C., din cadrul Tribunalului Prahova, magistratul judecător P.M. de la Judecătoria Câmpina, magistratul procuror B.C.L. de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpina și subinspector G.D. din cadrul Poliției Băicoi.

S-a dispus de asemenea, clasarea cauzei privind sesizarea numitei C.M. din localitatea Băicoi, jud. Prahova, sub aspectul comiterii infracțiunilor de abuz în serviciu prev. de art. 297 alin. 1 Cod penal, furt calificat prev. de art. 329 Cod penal, fals material în înscrisuri oficiale prev. de art. 320 alin. 1 Cod penal, fals intelectual prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal, fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art. 322 alin. 1 Cod penal, fals în înscrisuri sub semnătură privată prev. de art. 322 alin. 1 Cod penal, uz de fals prev. de art. art. 323 Cod penal, delapidare prev. de art. 295 alin. 1 Cod penal, tănuire prev. de art. 270 alin. 1 Cod penal, favorizarea infractorului prev. de art. 269 alin. 1 Cod penal uzurparea funcției prev. de art. 300 Cod penal și conflict de interese prev. de art. 301 alin. 1 Cod penal, întrucât există autoritate de lucru judecat.

În legătură cu magistratul judecător T.S. de la Judecătoria Câmpina, avocatul S.F. din cadrul Baroului Prahova, executorul judecătoresc C.M. și fostul inspector șef al IPJ – Prahova, D.V..

De asemenea, s-a dispus sancționarea numitei C.M. cu suma de 1500 lei amendă judiciară pentru comiterea abaterii prevăzute de art. 283 alin.4 lit. a din Codul de proc. penală, respectiv pentru abuzul de drept, constând în exercitarea cu rea credință a dreptului de a formula sesizări penale.

Pentru a pronunța această ordonanță, procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, a avut în vedere următoarele:

Prin ordonanța din 27.04.2016, reținând că faptele sesizate nu există, D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești a dispus clasarea dosarului penal propriu nr. 237/P/2015 în legături cu o plângere a numitei C.M. din Băicoi prin care aceasta sesiza comiterea mai multor infracțiuni de corupție (abuz în serviciu calificat, trafic de influență, cumpărare de influență).

Prin aceeași ordonanță și cu referire la aceeași sesizare s-a dispus disjungerea cercetărilor cu privire la comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu, furt calificat, fals intelectual, fals în înscrisuri sub semnătură privată, fals material în înscrisuri oficiale, uz de fals, delapidare, tănuire, favorizarea infractorului, uzurparea funcției și conflict de interese, presupus comise de către mai mulți procurori, judecătorești, executori judecătorești, avocați și lucrători de poliție - competența de soluționare fiind astfel declinată către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești unde s-a înregistrat acest dosar penal.

Din analiza reclamației s-a reținut că nu se desprind însă elemente concrete care ar putea contura fie existența de fapte cu potențial penal, fie fapte pentru care să nu se fi pronunțat deja soluții pe fond de către autoritățile judiciare, concluzionându-se, după ampla expunere a situație de fapt, că sesizările petentei sunt nefundamentate și nu sunt susținute prin nici un mijloc de probă.

În altă ordine de idei, prin ordonanța procurorului s-a mai reținut că, cel puțin cu aspectele descrise la pct. 11, petiționara C.M. și-a exercitat cu rea-credință dreptul a formula sesizări penale.

Se poate astfel observa că, fiecare dintre aceste capete de sesizare a mai făcut obiectul de investigație penală, așa cum s-a arătat, dar de fiecare dată fiind dispusă soluție de netrimiteră în judecată.

Abuzul de drept mai este conturat și de faptul că petiționara recurge la calea sesizării penale practic de fiecare dată când nu este de acord cu un act judiciar sau de altă natură ce fine în contradicție cu opiniile și interesele sale. În acest sens, nu de puține ori, nemulțumită fiind de modul

în care organele judiciare i-au soluționat o cerere, plângere sau acțiune, C.M. formulează imediat plângere penală împotriva celor care i-au respins cererea, plângerea sau acțiunea.

În condițiile date, având în vedere astfel că în cauză subzistă, după ca, ipotezele prev. de art. 16 alin. 1 lit. a și i Cod penal, în temeiul disp. art. 294 alin. 3,4 Cod proc. penală prev. și ale art. 315 alin. 1 lit. b din Codul de proc. penală, dar și ale art. 283 Cod proc. penală, s-a aplicat de către procuror amenda judiciară față de petentă, în cuantum de 1.500 lei.

Împotriva amenzii judiciare în cuantum de 1.500 lei aplicată prin ordonanța procurorului amintită mai sus, petenta C.M. a formulat cerere de anulare/reducere amendă, la instanța competentă – Curtea de Apel Ploiești- conform art. 284 alin. 4 cod procedură penală care statuează că „ cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin ordonanță se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți, prin încheiere”.

Potrivit amplelor considerente expuse în partea introductivă a încheierii, s-a solicitat admiterea cererii și exonerarea petentei de plata amenzii judiciare.

Cererea nu este fondată.

Aplicarea amenzii judiciare prin ordonanța procurorului s-a dispus pentru comiterea abaterii judiciare prevăzute de art. 283 alin. 4 lit. n cod procedură, care stabilește că se sancționează cu amendă judiciară de la 500 la 5.000 lei „, abuzul de drept constând în exercitarea cu rea credință a drepturilor procesuale și procedurale de către părți”.

Sub un prim aspect se constată că legalitatea amenzii nu poate fi pusă la îndoială, deoarece este întemeiată pe o dispoziție legală care consacră posibilitatea organului judiciar legal sesizat, de a dispune această sancțiune procedurală în cursul procesului penal.

În al doilea rând, pentru a se elucida problema temeinicie sancțiunii, se observă mai întâi că prin aceeași ordonanță de clasare a fost dispusă o soluție de neurmărire penală împotriva mai multor magistrați judecătorești, împotriva unui magistrat procuror, împotriva unui avocat, a unui executor judecătoresc și a unor lucrători de poliție, împotriva cărora petenta a formulat plângere penală, solicitând tragerea la răspundere penală a tuturor acestora pentru comiterea unor presupuse infracțiuni în legătură cu soluționarea unor cauze în care petenta a figurat ca parte.

Astfel, nu poate fi ignorat faptul că în cauză a fost dispusă o soluție de clasare față de : magistrații judecătorești C.N., G.D., R.M. și E.C., din cadrul Tribunalului Prahova, magistratul judecător P.M. de la Judecătoria Câmpina, magistratul procuror B.C.L. de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpina și sinsp. G.D. din cadrul Poliției Băicoi, magistratul judecător T. S. de la Judecătoria Câmpina, avocatul S.F. din cadrul Baroului Prahova, executorul judecătoresc C. M. fostul inspector șef al IPJ – Prahova, D.V..

S-a solicita așadar antrenarea răspunderii penale a tuturor acestor persoane pentru comiterea unor presupuse infracțiuni împotriva petentei în cauzele în care aceasta figurează ca parte.

Este în afara oricărei îndoieli faptul că petenta figurează în calitate de parte în multiple proceduri judiciare aflate pe raza instanțelor judecătorești, parchetelor și organelor de poliție din județul Prahova, lucru pe care de altfel petenta nu îl contestă și care este confirmat inclusiv de verificările efectuate în sistemul informatizat al instanței, materializate în procesul verbal aflat la dosar, din care reiese că la nivelul Curții de Apel Ploiești, petenta C.M. figurează în calitate de parte, în intervalul 2006-2016, într-un număr de 83 cauze penale având ca obiect plângere împotriva soluțiilor de neurmărire penală dispuse de procuror în tot atâtea dosare de urmărire penală, instrumentate așadar potrivit regulilor care atrag competența de soluționare în primă instanță a Curții de Apel Ploiești.

În aceste condiții, conduita procesuală a petentei trebuie privită în ansamblul său din perspectiva doctrinei și a practicii judiciare relevante în materia exercitării cu bună credință a drepturilor procesuale, drept garantat în disp. art. 57 din Constituția României, în conformitate cu care „, cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.”

Este adevărat că din punct de vedere al reglementării penale și procesual penale, exercitarea drepturilor procesual/procedurale penale nu își găsește o consacrare expresă, însă în egală măsură dispozițiile legii procesual penale se completează cu dispozițiile legii procesual civile, sens în care se observă că potrivit art. 12, alin. (1) din Noul Cod de Procedură Civilă „drepturile procesuale trebuie exercitate cu buna credință, potrivit scopurilor în vederea căruia au fost recunoscute de lege și fără a se încălca drepturile procesuale ale altei părți.”

În acest fel, sunt preluate și dezvoltate disp. art. 723 din Codul de procedură civilă din 1965, fiind reglementată, suplimentar, executarea obligațiilor procesuale.

De altfel, obligația executării obligațiilor și a exercitării drepturilor civile cu buna credință și potrivit ordinii publice și a bunelor moravuri este guvernată și în normele de drept civil material, aceasta incumbând atât persoanelor fizice, cât și celor juridice (potrivit art. 14, alin. 1 Noul Cod C

Astfel, literatura de specialitate a constatat coexistența a două elemente, specifice abuzului de drept procedural și anume: *elementul subiectiv*, materializat în exercitarea cu „mala fides” a dreptului procesual, fără a putea justifica un interes special și legitim dar cu intenția de a aduce atingere drepturilor părții adverse, fie prin limitarea ori întârzierea acestuia în procesul de valorificare a drepturilor sau a mijloacelor de apărare, fie prin exercitarea de presiuni, în vederea renunțării la susținere ori pentru a conduce la compromisuri și *elementul obiectiv*, caracterizat prin utilizarea dreptului procesual într-o manieră contrară scopului, finalității pentru care a fost reglementat de lege, actul abuziv negăsindu-și o motivare legitimă.

S-a mai reținut în doctrină ca dispozițiile art. 723 Cod procedură civilă din 1965 (ca și cele ale art. 12 Noul Cod de Procedură Civilă) „conjugă criteriul subiectiv cu cel obiectiv, în sancționarea exercitării abuzive a drepturilor subiective”.

A fost subliniată astfel influența covârșitoare a obiceiului, în ce privește calificarea abuzului de drept, prin stabilirea graniței la care dreptul exercitat încetează să mai reprezinte un drept, devenind abuz.

S-a argumentat că modalitatea de exercitare a unui drept nu echivalează cu existența (ori cu inexistența acestuia), întrucât prin abuzul de drept nu sunt depășite limitele externe, de ordin material ori juridic ale dreptului uzat (în aceasta ipoteză ne-am fi aflat înaintea unui act ilicit, realizat cu încălcarea dreptului), ci cu nesocotirea limitelor interne ale dreptului.

În ipoteza în care una dintre părți nu se mai înscrie acestui cadru, îndeplinind acte procedurale nu în scopul de a înlesni judecata ci, dimpotrivă, pentru a tergiversa soluționarea cauzei ori pentru a șicana partea adversă, se considera că s-a săvârșit un abuz de drept procesual.

Se înscrie în sfera abuzului procesual, așadar, „partea care urmărește, prin exercitarea drepturilor sale procesuale, îndeplinirea unor obiective aflate în distonanță cu scopul procesului, respectiv soluționarea justă și cu celeritate a cauzelor.”

În aceste condiții și date fiind împrejurările de fapt și de drept relevate în ordonanța atacată, precum și evidențele informatizate ale instanței, materializate în procesul verbal mai sus indicat, se apreciază că, deși nu se poate contesta exercițiul dreptului de petiționare și accesului liber la justiție, care sunt de asemenea garantate legal și constituțional, cu toate acestea, formularea succesivă a unei multitudini de plângeri penale, împotriva unor mulți subiecți procesuali implicați în calitate de organe judiciare - judecători, procurori, avocați, executori judecătorești, lucrători de poliție - prin care se solicită antrenarea răspunderii lor penale, prin imputarea unor infracțiuni în legătură cu instrumentarea/participarea la soluționarea cauzelor, fără obiectivare vreunui element serios și a unor indicii din care să reiasă exercitarea abuzivă a funcțiilor sau atribuțiilor încredințate ori comiterea vreunui alt act care să configureze conținutul constitutiv al unei infracțiuni, nu poate reprezenta decât exercițiul abuziv al unor drepturi procesuale și procedurale recunoscute de lege, încercându-se așadar crearea unei aparențe de temeinicie a acțiunilor judiciare promovate de petentă, dar exclusiv prin acreditarea ideii că organele judiciare ca subiecți procesuali, ar comite ilegalități în legătură cu raporturile juridice în care este implicată petenta.

De bună seamă, petenta este nemulțumită de unele dintre soluțiile, actele și măsurile procesuale dispuse de organele judiciare în cauzele în care a figurat ca parte, însă, atare nemulțumire nu poate fi valorificată prin antrenarea răspunderii penale a subiecților procesuali care au participat în mod legal, în virtutea calității și investirii lor, la adoptarea respectivelor măsuri procesuale, atâta vreme cât susținerile petentei privind săvârșirea de fapte prevăzute de legea penală împotriva sa nu au decât unicul scop al sancționării penale a acestor subiecți procesuali care au contribuit la soluționarea cauzelor, însă în absența conturării vreunor indicii privitoare la consistența afirmațiilor sale.

În aceste circumstanțe, se apreciază că petenta a comis abaterea judiciară pentru care s-a dispus sancționarea sa, deoarece este în mod evident alterată, din maniera descrisă mai sus, scopul drepturilor procedurale și procesuale penale garantate de lege inclusiv în beneficiul petentei, astfel

încât acestea din urma servesc, în final, scopului de a face abuz de drept iar nu interesului pentru au fost reglementate de lege, iar în acest mod drepturile procedurale și procesuale fiind exercitate cu rea-credință, iar titularul acestora, în speță petenta, având ca unic obiectiv antrenarea răspunderii penale a subiecților procesuali implicați și nu stabilirea adevărului judiciar în cauză, acționând și urmărind, așadar, „prin exercitarea drepturilor sale procesuale, îndeplinirea unor obiective aflate în distonanță cu scopul procesului, respectiv soluționarea justă și cu celeritate a cauzelor”, după cum s-a explicat mai sus.

Sintetizând, pentru considerentele expuse, judecătorul de drepturi și libertăți, în baza disp. art. 284 alin. 4 cod procedură penală rap. la art. 263 alin. 4 lit. n cod procedură penală, a respins, ca nefondată, cererea de anulare sau reducere a amenzii judiciare formulată de petenta C.M., cu privire la amenda judiciară în cuantum de 1.500 lei aplicată prin ordonanța procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

(Judecător Cristina Georgescu)